

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208160

UNIVERSAL
LIBRARY

காதற் பாட்டு

★

ஆசிரியர் : ராய. சொ.

ஐம்புலன்களின் இன்பத்தையும் ஒரே காலத்தில் அளிக்கும் இக்காதல் வாழ்வை தமிழர் ஒரு கலையாகவே வளர்த்து வந்தனர். உலக வளர்ச்சிக்காக மாயா சக்தியால் ஏவப்பட்ட காந்த சக்தியே காதல். அதிலிருந்து தப்ப யாராலும் முடியாது. பழைய இலக்கியங்களில் எல்லாம் காதற் சித்திரத்தை நிறையக் காணலாம். அவ் இலக்கியங்களிலிருந்து இன்றைய தமிழ் மக்கட்குத் தங்கள் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த காதல் வாழ்வை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது இந்தூல்.

கலிகோ ரூ. 3 8 0

சாதா ரூ. 3 0 0

Kamban Pillai

Tamil

Author N. Kanga

Raja Gyev

கம்பன் கழக வெளியீடு

கம்பன் பிள்ளைத் தமிழ்

புதுக்கோட்டை மகாராஜா கல்லூரி

தலைமைத் தமிழாசிரியர்

நா. கனகராஜய்யர் B. O. L

இயற்றியது.

கம்பன் கழகம்

::

காரைக்குடி

விற்பனை உரிமை

இலக்கியப் பதிப்பகம்

காரைக்குடி.

விற்பனை உரிமை :
இலக்கியப் பதிப்பகம்
காரைக்குடி

[விலை ரூபா ஒன்றேகால்]

S. I. P, காரைக்குடி P. I. C. R/10, 1000.
நவதுகப் பிரகராலயம், காரைக்குடி P. I. C. R. No. 68 A.

பதிப்புரை

கவிச் சக்கரவர்த்தி கம்பன் பால் நண்பர் நா. கனகராஜய்யர் அவர்கட்கு எல்லையில்லாத ஈடு பாடுண்டு. அவன் கவிதையிலே திளைத்து இன்புறும் பேறும், வாய்ப்பும் உடையவர். அதன் பயனோ இப்பிள்ளைத் தமிழாக உருவெடுத்திருக்கிறது. கம்பன் கருத்தும், சொல்லும் அங்கங்கே இவர் செய்யுள்களில் ஒளிவிடக் காணலாம். மெய்யன்பு ஒன்றே காரணமாகத் தமிழ்ப்புத்திபுருங் கவிமணிக்குச் சூட்டப்படும் இப்பிரபந்தத்தைத் தமிழகம் வரவேற்கும் என்பதில் எங்கட்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை.

உண்மை அன்புடன் இதனை ஆக்கி அளித்த ஸ்ரீ நா. கனகராஜய்யர் அவர்கட்கு எங்கள் மனப்பூர்வமான நன்றி.

சா. கணேசன்

செயலாளன்

கம்பன் கழகம், காரைக்குடி.

முடிவுரை

கம்பன் பிள்ளைத் தமிழைக் காரைக்குடியில் நிகழ்ந்த கம்பர் விழாவில் அரங்கேற்றத் துணிந்து வந்து, விக்கிரம ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் இருபத்தேழாம் நாள் புதன்கிழமை இரவு எட்டு மணிக்குத் தூத்துக்குடிக் கம்பன் கழகத் தலைவர் திருவாளர் பால் நாடார் அவர்கள் தலைமையிற் சில பாட்டுக்கள் படித்துச் சொல்லும் பேறு பெற்றேன. இருபத்தொன்பதாம் நாள் வெள்ளிக்கிழமை யன்று நாட்டரசனகோட்டையில் கம்பர் திருக்கோயிலின் முன் மண்டபத்தில் முழுவதும் அரங்கேற்றிப் பல புலவரும் பிரபுக்களும் கேட்டு உவக்கும் பேற்றையும் பெற்றேன். கேட்ட பலரும் இப்பிரபந்தம் அச்சுருப் பெற்று உலகிற் பரவுதற்குரியது என்ற கருத்தை உவப்போடு தெரிவித்ததாலும் தமக்கே இம்முயற்சியில் ஊக்கம் பிறந்ததாலும் காரைக்குடிக் கம்பன் கழகச் செயலாளர், திருவாளர் சா. கணேசன், இந்நூலை அச்சிட முன வந்துள்ளார். அவர்க்கும் இத்துறையில் எனக்கு ஊக்கம் உதவிவ தமிழ்ச்சுவை கண்ட கம்பனன்பர் பலர்க்கும் எனது உள்ளங் கலந்த நன்றியுரைகள் உவப்போடு கூறப்பெறுகின்றன. பண்டையோர் சென்ற முறையிற் பிரபந்தங்கள் பாட அறியேனாயினும் மகாகவிகள் வாக்குகளைத் தக்க முறைகளால் அடியேற்றிப் பாடிய இப்பிரபந்தத்தில் “பனிமா லிமயப் பொருப்பகம் சேர்ந்த பொல்லாக் கருங்காக்கையும் பொன்னிறமாய் இருக்குமென் நிவ்வாறுரைக்கு மனரே இவ்விருநிலமே” என்ற அமுத சாகரர் காரிகையின் உண்மை, இயல்பாக வெளிப்படும் என்று துணிந்து இத்திருப்பணியைத் தமிழகத்தார்க்கு அர்ப்பணம் செய்கின்றேன்.

மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் பாடியுள்ள பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களில், பாயிரம் என்ற பகுதி யொன்று நூற்குப் பொருத்தமாக அழகுற அமைந்திருப்பது கண்டு, அமமுறையே தழுவி இப் பிரபந்தத்திலும் பாயிரம் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. காப்பு, செங்கீரை, சிறு தேர் என்ற மூன்று பருவங்களில் பதினொரு செய்யுட்களும் மற்ற வற்றில் பத்துச் செய்யுட்களும் அமைத்து இப்பிரபந்தம் பூர்த்தி செய்யப் பெற்றுள்ளது. உலகப் பெரும்புலவர் என்ற உண்மைப் புகழ்க் குரிய கம்பன் திருநாமத்தின சிறப்பையும் புலமை வளத்தையும் அளந்து புகழப் பதினாயிரம் செய்யுட்களைக் கொண்ட பிரபந்தம் அமைப்பினும் பற்றுது என்ற உண்மையை நன்கு உணர்வே னாயினும், எனது சிறுமையையும் கம்பர் பெருமையையும் தூக்கிப் பார்க்க இப்பிரபந்தமே துலையாகும் என்று துணிந்தே நாணமும் அச்சமுமின்றி இதனை வெளியிட லாயினேன.

நா. கனகராஜன்

ஸ்ரீ :
கடவுள் துணை

கம்பன் பிள்ளைத் தமழ

பாயிரம்

விநாயகர்

உள்ளமுற வழிபடுஉம் அடியவர்கள் நன்னெறி
உருற்றுவினை நன்கு நிகழ
உரியஅருள் புரிவதே கடனெனக் கொண்டருளும்
உம்பல்முக நம்பி கழல்கள்
வெள்ளமென அமுதுநிகர் தமிழ்மொழிக் கவிமலர்கள்
வேணவா வொடுக ரியமால்
மென்மலர்க் கழலிணைக் குரிமைசெய வருபுலமை
மிக்கநன் மாற முனிவன்
கள்ளமறு பத்தினெறி உலகுகொள அந்தாதி
கழறியருள் கம்ப நாடன்
கருணைபொழி தாசரதி உருவமே நிலவியுயர்
கதிநாடு நெஞ்ச முடையான்
வள்ளலென உலகுசொல வந்தபுகழ நாவலவன்
வண்டுகழை நன்கு புகல
வருகின்ற பிள்ளைத் தமிழ்க்கவிதை தழையவே
வாழ்த்திமுடி தாழ்த்து துமரோ

(1)

இராமபிரான்

உலகினிடை மறமலிந் தறவொளி மழுங்கியே
உத்தமர்கள் துன்ப மெய்த

உள்ளமொடு தீயவினை புரிகின்ற பாவியர்கள்
 ஓங்கியுயர் கால மதிலே
 நல்நெறியை முறைமையுற நாட்டும்வினை புரியவே
 ஞாலமிசை யான்வரு சுவன்
 நல்லவர்கள் வாழ்வுபெற அல்லவர்கள் வீழ்வுபெற
 ஞாலநெறி ஓங்கி யுயர்
 அலகிலென தாற்றலை விளக்கிடுவன் என்றுமுஊம்
 ஆணையின் அறைந்த மொழியால்
 அருளுருவம் இலகவே திருஆழி சங்கின்றி
 அரசுதரு தந்தை மொழியார்
 குலநெறியும் மரபியலும் வளரவரு பணிபூண்ட
 கோதண்ட பாணி யென்னும்
 குணநிதியின் அடிமலர்கள் கம்பர்புகழ் தழையவே
 கும்பிட்டு வழிபடுவமே.

(2)

சீதாபிராட்டியார்

பொறையுங் கற்பும் இற்பிறப்பும்
 பொருந்திப் பெண்மைஉருப் புனைந்து
 புவியும் விண்ணும் வியப்பெய்தப்
 பொருபோர் வீரன் வில்லாற்றற்கு
 இறையும் பொருந்தா தெனுங்கருத்தால்
 எல்லை யில்லா உலகங்கள்
 இமையிற் சுடுமென் சொல்வலியை
 ஈங்கு விளக்கேன் எனபுகன்று
 சிறையுள் இருந்த செல்விகழல்
 சிந்தை நிறைத்து வழத்திடுவாம்
 தெளியப் பெருத பெரும்பொருளைத்
 தொளாத் தெளியத் தமிழ்மொழியால்
 மறையுள் இலங்கும் வாளலென
 முன்னன் மகனும் இராமனென

வழங்குங் கம்ப நாடுடைய
வள்ளல் புகழை வளைபணிக்கே

(3)

இளைய பெருமாள்

வில்லை ஊன்றிய கையினான்
வெய்து யிர்க்கு முகத்தினான்
வேதம் ஒதி யுணர்ந்திலா
மெய்ம்மை ஓர்ந்திடு நெஞ்சினான்
புல்லை ஆய்ந்து விரிப்பதும்
பூக்கள் தேர்ந்து தொடுப்பதும்
புதிய சாலை அமைப்பதும்
புலமை கொண்டு பயின்றவன்
நல்ல தீங்களி தேடலும்
நாய கற்கவை நல்கலும்
நாவில் நீர்படல் இன்றியே
நாளும் அல்லும் விழித்தலும்
வல்ல வாறு புரிந்தவன்
மலர்ப்ப தங்கள் வணங்குவாம்.
மாத வம்புரி கம்பனார்
வண் புகழ்க்கவி வாழுவே

(4)

பரதாழ்வான்

அன்னையிரு வரங்களினால் பெற்று நல்க
அத்தனை விழந்ததனை யளித்துச் சோர
அருந்தவரு மமைச்சர்களு மரசை யேற்றல்
அடைவேயென் றொருபடியா அறையா நிற்க
என்னையுரி கொடுமையினுங் கேடு சூழ்ந்தீர்
இறையுரிமை மூத்தவற்கே யெனக்கூங் கில்லை
யெனப்புகன்று வனம்புகுந்து தந்தை மெய்ம்மை
யிகவாத பணிபுண்ட இராமன் தந்த

தன்னைநிகர் அடிநிலையைத் தலைமேல் தாங்கித்
 தலைமையதற் களித்ததன்னை முடிமை யாகத்
 தமதுகுலத் துரிமையினை யறங்கோ னுது
 தாங்கிநின்ற பரதாழ்வான சரண மென்றும்
 பொன்னைவெலும் உயர்வுபொது பதுமந் தன்னைப்
 புரைதவிர்ந்த வுளத்தினொடு போற்றி நிற்பாம்
 புலமைநெறி அன்புநெறி பொருந்து கம்பன்
 புகழ வளர்க்குந் தமிழ்ப்பனுவல் பொலிக ளன்றே (5)

சத்ருக்கள்

காரரசு புரிவதற்கா நிலமகளைக் கைவிட்டுக்
 கற்புநெறித் திருவிளக்கம் உடன்வரவே நடந்தருளும்
 கரியமுகில் உருவமுள காசுத்த வள ளலையே
 கதுவிவரு நிழலெலாவே காதுலொடும் அவன்பின்பு
 போலவனும் ஒருதம்பி போலவர்கள் வருந்அவதி
 போயினதே யெலாககருதிப புகையினொடும் அழல்
 வளர்த்துப்
 புகுவல்யான் எனப்புகலும் புண்ணியனும் ஒருதம்பி
 புவியரசு முடியினொடும் பொருந்துவதே யெதிர்
 பார்க்கும்
 யானுமொரு தம்பியென உலகினிடை ஏன்பிறந்தேன்
 எனப்பயந்த அன்னையர்க்கும் என்முன்னே
 பிறந்தார்க்கும்
 இழிதகவு தருவதற்கோ எனப்புகன்று பரதன்விழும்
 எரியினாவன் முனம்விரவே யெழுந்துநடந் தருளினே
 யோன்
 கடலியினை யொறுப்பதற்கே கொடுஞ்சினத்தாற்
 புறப்பட்டுக்
 கோமுனியும் எனப்பரதன் கூறுமள வடங்கி அவன்
 குளிர்மூட்டிப்பூங் கழல்பணிந்து கும்பிட்டுப் பரவிடுவாம்
 கோதகன்ற கம்பனெனுங் குலகவிசீர் தழைத்திடவே

வான்மீகர்

அறிவுக் கரிய திருமாலை
 அளியின் பெருக்கால் இராமனை
 அடைந்தான் என்னும் உண்மையினை
 அகில உலகம் அறியஅருள்
 அறிவுக் குழுவின் சிகாமணியாம்
 அரிய தவத்து வான்மீகர்
 அதுலப புலமைப் பெருவள்ளல்
 அணிகொள் கழல்கள் பரவீடுவாம்
 நெறியிற் புருந்து திருமாலை
 நேடி யடையுஞ் சடகோபர்
 நிலவு நெஞ்சங் கலைமகளார்
 நிலைக்கு நாவும் உளபுலவன்
 குறியிற் பிரிந்த பரம்பொருளைக்
 கோமான் மகனும் இராமனெனக்
 கொள்ளுங் கம்ப நாடனியை
 குலவும பனுவல் தழைத்திடவே.

(7)

தம்மாழ்வார்

பிறந்த உயிரைப் பற்றுகின்ற
 பிழைச் சடத்தை முவிந்தருளிப்
 பெருமால் குருடர்த் திருக்கோயில்
 பிறங்கும் புளிக்கீழ் விற்றிருக்கும்
 சிறந்த முவிவர் எழுத்தமையாச்
 செயல்கொள் சுருதி நுண்பொருளைத்
 திருவாய் மொழியாத் தமிழிலருள்
 தேவர் கழல்கள் பழிச்சிடுவாம்
 மறந்த பொருளாய் உலகனைத் தும்
 மயங்கா நின்ற பிரமத்தை
 வள்ளற் பெருமான் இராமனென
 வண்மைத் தமிழால் உணர்த்தவரும்

நிறைந்த புலமைப் புகழாளன்
 நெஞ்சந் தமிழ்க்கே தருள்பெரியோன்
 நிமலச் செல்வ நிலைபேற்றை
 நிகழ்த்தும் பனுவல் தழைத்திடவே. (8)

அனுமான்

இல்லாத உலகத்தில் எங்குமே ஈங்கிவன்
 இசையின் பெருக் கெய்தவே
 ஏற்றநெறி யாய்ந்துதன் நுண்ணுணர்வி னூற்பயன்
 எய்திஉல குக்கு தவவே
 கல்லாத கலைகளொடு வேதமாப் புகல்பெரிய
 கடலுமென இளைய வன்முனே
 கருணைவா ரிதியாய தாசரதி நாவினால்
 கட்டுரைத் திடு புகழினான்
 வல்லார்கள் எவருமே மனமருள நின்றபணி
 அன்பினுற் செய்த அன்பன்
 வாக்முனம் மீறியுறு பொருளினைத் தெளிவாக
 வஞ்ச மறு நெஞ்சின் உணர்வான்
 பொல்லாத பெண்மயற் பேராழி குப்புற்ற
 புலவனைப் போற்றல் செய்வாம்
 புலனெறிச் செல்வனும் கம்ப நாடற்கமை
 புதுப்பனுவல் வாழ்வு பெறவே (9)

குகப்பெருமாள்

கங்கையிரு கரையுடையான் கணக்கிறந்த நாவாயான்
 கரியஇருள் மேனியினான் கணிப்பரிய திறமுடையான்
 கரவீல்வளர் களிற்றினமுங் கண்டஞ்சும் விற்பிடித்த
 கானவராம் கடலுடையான் கணிந்துள்ளம் உருகு
 மன்பான்

உங்கள் குலத் தனித்தலைவற் குயிர்த்துணைவன்
 உயர்தோளான்
 உவமையிலாப் பெருமையுளான் உவனென்று
 சமந்திரனே
 உரிமையினர் பரதன்முனம் உரைத்தபுகழ்
 பெருந்துமவன்
 உட்பர்தொழுங் கோசலையால் உரிமைமகன் எனப்
 பெறுவான்
 கொங்கலரும் நறுந்தண்டார்க் குகனென்றுந் திருப்
 பெயரான்
 குணநலங்கள் தேர்ந்துணர்ந்து கோமகனும்
 பரதனையே
 கோதண்ட பாணியினர் குழுமிவரும் ஆயிரர்தாம்
 குணநிதியே நினக்கணையாக் உறுகிலேன்
 எனுமன்பன்
 பொங்குபுகழ் மனத்தடைத்துப் பொருந்துநெறி
 வழத்திடுவாம்
 புலமையின லுலகறியும் புகழொடுநல் அன்புடைய
 பொன்னிமலி தமிழகத்தின் புண்ணியப்பே ரும்புலவன்
 பொருள்வளங்கொள் கம்பனிசைப் புதுப்பனுவல்
 தழைத்திடவே (10)

இராமனடியார்

நினைக்கவும் தொழவும் வழுத்தவும் தகுந்த
 நிறைபரம பொருளென அவனை
 நெறியின லுணர்ந்து கரியமே னியனும்
 நிமலனை இராமனைத் தொடரும்
 மனத்தினர் உலகின் மறைகளும் பிறவாம்
 வகைவகைப் பனுவலும் பயின்று
 மறுஅறு பெரியர் அன்பையே தமது
 வாழ்வுறு பேறென மதிப்பார்
 இனத்தினும் பிறப்பின் இயல்பினும் கல்வி
 இயையினும் திருவினும் மிகவும்

இழிந்தவ ரானவே உலகினர் மதிக்க
 இயங்குவ ராயினும் கடஞ்ஞ
 கனத்தினை வென்ற கருணைவா ரிதியைக்
 கருத்தினில் அடைப்பதிற் சிறந்தோர்
 கழல்மலர் பரவிப் போற்றுதும் புனை தும்
 கம்பர்சீர்க் கவிதழைத் திடவே (11)

தமிழ்ச்செல்வர்

இழிகடல் உலகில் அடைந்தவர் குலத்தால்
 இழிந்தவ ராயினும் பெருமை
 எதுவுமே பொருந்தாச் சிறுமைய ரேனும்
 ஏற்றத்தை எய்திடப் புரியும்
 அமிழ்தென மதிக்குந் திருவினை மதியார்
 அதுபேறு நெறியையும் நாடார்
 அமலனைப் புகழ்ந்தே இகபரம் நிரம்பும்
 அருளினை நாடுறும் மனத்தர்
 தமிழெனுஞ் செல்வந் தமதென வுடைய
 தகைமையர் தமக்கென வாழாத்
 தலைமையைப் பொருந்தும் புலவரைப் புகழ்ந்து
 தலையுறப் பணிவது புரிவாம்
 காமழ்மலர் பறித்துக் கோவைகள் தொடுக்கும்
 கருத்தறத் தமிழ்மலர்க் கோவை
 காசுத்த வள்ளல் கழல்மலர்க் கமைக்கும்
 கம்பர் சீர்க்கவி தழைத்திடவே (12)

இயற்றமிழாசிரியர்

அண்டரும் பெறுதற் கரியபேர் அமுதம்
 அடைந்தவர்க் கமுதவாழ் வருளும்
 அருள்வளஞ் செறிந்த பொருள்நலம் பொவியும்
 அருந்தமிழ் அடியனே புயிலத்

தொண்டரும் புலமைத் தலைவரும் புனைந்த
 தூய்மைசால் நூற்பெருங் கடலின்
 சுவையினைத் தெளிந்து பவப்பிணி யகற்றத்
 துணைபுரி தமிழ்ப்பெருங் குரவர்
 வண்டர்பண் பயிலுங் கமல மாலிகையை
 வனைந்திடும் மறையவர் குலத்தின்
 மாதவன் அடிக்கே வழிவழி அடிமை
 வளம்புனை மரபினில் வருவார்
 வண்டமிழ் மணக்கும் மலர்த்திரு வாயர்
 மறைத்திரு நாரண முனிவர்
 மலர்க்கழல் புனைந்து போற்றுவல் கம்பன்
 மகிமைசொல் கவிதழைத் திடவே

(13)

அவையடக்கம்

ஆயிரங் கரங்கள் பரப்பினன் உலகில்
 அடைவுறும் இருளெலாம் அகற்றும்
 அருட்பணி பூண்ட பரிதியம் பகவன்
 அளவறு கருணையை நாடிக்
 கோயிலும் அமைத்துச் சிறியதோர் விளக்கம்
 குவிந்தகைத் தலத்தினி லெடுத்தே
 குறைவறு பேற்றை அருள்கந் என்னக்
 குடபிடும அவர்தமை நிகர்ப்பப்
 பாயிரம் பொருந்து நான்மறைப் பொருளும்
 பழந்தமிழ்ச் செய்யுளுள் உறையும்
 பயின்றனன் உணர்ந்து பாரகா வியத்திற
 பயில்வுறும் இடமறிந் தமைக்கும்
 மாயிரும் பெருமைக் கம்பனும் புலவன்
 வள்ளன்மை தமிழுல கறிய
 வழத்திய பிள்ளைத் தமிழ்அவன் அருளால்
 வழத்தவீர்ந் துயர்தலு முளதே

(14)

1. காப்புப் பருவம்

திருமால்

திருப்பாற் கடலில் அரவணையில்
திருமா மகளார் அடிவருடத்
தெளிந்த யோசத் துயில்புரியுஞ்
செயலைத் துறந்து புனியினிடைக்
கருப்பாற் பிறந்த உயிர்க் கணங்கள்
கழலே புணையாப் பிறனியெனுங்
கடலைக் கடக்க அருள்புரியும்
கருத்தால் விபவ உருஅடைந்து
பொருப்பாற் குடையைக் களித்தருவிப்
பொன்னாட் டரசு பொழிமுகிலைப்
புனிற்றான் நிரையும் கோவலரும்
போத மருண்டு வெருவாமே
விருப்பால் தடுத்த பெருமானே
வேண்டி வணங்கித் தொழுதிடுவாம்
வியன்சீர்க் கம்ப நாடுடைய
விபுதச் சிசுவைப் புரக்கவென்றே

(1)

சிவபிரான்

குணங்கள் மூன்றுந் தொழிலைந்தும்
குலவும் ஒருமைக் குறிப்புணர்த்திக்
குமரப் பெருமான் பிரணவத்தைக்
கூறக் கேட்டும் விளையாடல்
பணங்கள் அணிந்த முடிவணங்கிப்
பலருங் காண நடித்தருளும்

பழமை புதுமை கடந்துநின்ற
 பரமன் கழல்கள் பரவிடுவாம்
 மணங்கள் நயங்கள் சுவைகளெலாம்
 வானோர் அமுதின் மிகப்பெருகி
 வளர இராம பிரான்கதையை
 மகியோர் சுவைக்கத் தமிழ்மொழியில்
 இணங்க இனிய கவிதைகளால்
 இயற்றி யருள அவதரித்த
 இயலும் இசையும் நிறை கம்பன்
 எனுநற் குழவைக் காக்கவென்றே

(2)

விநாயகர்

வியாதனார் முந்தை வடமொழி யாப்பின்
 விரித்தருள் பாரதக் கதையை
 மேருவின் சிகரத் தொருமருப் பதனால்
 விருப்புடன் எழுதிய பெருமான்
 கயானனன் எனவே அன்பர்கள் முன்னர்க்
 காட்சிதந் தருள்பரங் கருணைக்
 கடலின திருசே வடிகளை நினைந்து
 கருத்துறப் புகழ்ந்துவாழ்த் திடுவாம்
 புயாசல மதனாற் சிவதனு வாகும்
 பொருப்பினை வளைத்திறுத் தருளும்
 புண்ணிய மூர்த்தி புகழினைத் தமிழாற்
 புனியினர்க் கமுதமா அருளும்
 தயாகுண நிறைந்த காரணக் கொடையான்
 தனிப்பெரு மரபினை விளக்கும்
 தமிழிளங் கன்றைக் கம்பநா டியற்றுந்
 தவத்தினைக் காத்தருள் கென்றே

(3)

முருகப் பெருமான்

ஒருமுகம் வேதத் துறுபொருள்விளக்க
 ஒருமுகம் யோகியர்க் குதவ

ஒருமுகம் அடியார்த் குரிய வாழ்வருள
 ஒருமுகம் தமிழ்பயின்றுணர
 ஒருமுகம் பரிதி ஒளியினை நல்க
 ஒருமுகம் காதல்வாழ் வுகக்க
 உரிமையாற் படைத்த பன்னிரு கரமும்
 ஒவ்வொரு முகத்தினுக் கேற்ற
 கருமமே பூணக் கருணையி னுருவாய்க்
 கவிவிய அறுமுகக் கடவுள்
 கழல்மலர் மனத்தால் நாவினால் கையால்
 கருதியே பழிச்சுவம் தொழுவாம்
 அருமைய தமிழ்த் திருப்பணி புரிந்தே
 அருள்நெறிப் புலமையை நாட்டும்
 அமுதமுண் குழவி கம்பநா டுடைய
 அரசினைக் காத்தருள் கெனவே

(4)

நான்முகன்

மறையொரு நான்கு முயன்று நன்கோதி
 மற்றவை சொற்றருள் வழியே
 வகைவகை யாக வுயிர்களைப் படைக்கும்
 வன்மைபூண் டுளபெரும் பகவன்
 குறைவறு கலையை யுருவமாப் புனைந்த
 குமரியை நாவினில் இருத்திக்
 குணமிகு நலங்கொள் நெறியினூர்க் கறிவு
 கொடுத்தருள் திசைமுக னென்னும்
 இறையவன் கழல்கள் தகுந்தவா பணிவுற்
 றேத்தியே நினைந்திடல் புரிவாம்
 இயற்றமிழ்க் கடலில் அறிவுமத் தழுத்தி
 இராமன்மெய்ச் சரிதமாம் அமுதம்
 முறையினில் அருளுந் திருப்பணி தாங்கி
 முத்தமிழ்ப் புலவர்கள் தலைமேல்

முனைத்ததாள் உடைய கம்பனும் புலமை
முதல்வனைக் காத்தருள் கெனவே

(5)

இந்திரன்

மகங்களிற் சிறந்த பரிமக சதத்தின்
மகிமையால் மகபதி யாகி
வாசவத் தகுதி அடைந்து பைந்தருவும்
வளமிகு நிதிகளும் வருவோர்
அகங்களிற் கருதும் பேறெலாம் அருளும்
அரியதோர் மணியும் நற்பசுவம்
அமைவுடன் தன்பால் ஏவல்கேட் டிருப்ப
ஆண்டருள் தலைவனைப் பணிவாம்
நகங்களிற் சிறந்த பொதியத்தில் வாழும்
ஞானமா முனிவர் நூல் இயற்றும்
நறுந்தமிழ்ச் செல்வம் நிரம்புறப் படைத்து
நானிலத் தரசர்தம் இனத்தின்
முகங்களிற் றமிழாம் மதுவையே நுகரும்
மும்முடி மன்னவர் போற்றும்
முறைமைபூண் பெருமைக் கம்பநா டுடைய
முத்தமி முரசுவாழ் வுறவே.

(6)

திருமகள்

வைய முழுதும் வயிற்றடக்க
வல்லாற் கமைந்த துணையாகி
வாழ்வும் நலமும் உயிர்களுக்கு
வழங்கும் உரிமை பூண்டருளும்
செய்ய கமலக் கோயில்வளர்
திருமா மகளைத் தொழுதிடுவாம்
தென்னர் தமிழைப் பயின்றணர்ந்து
சேர சோழ பாண்டியர்கள்

பொய்யி லடிமை தனக்கெனவே
 பொருந்த வாழும் வரமபடைத்த
 புலமைச் செல்வன் ஏருழுவார்
 புகழை உலகோர் தெளிய அருள்
 செய்ய நாவின் திறம்படைத்த
 தெய்வத் தமிழ்ப பசங்குழவி
 சிதை கொழுநன் புருந்துறையும்
 சித்தத் தவணைப் புரக்கவென்றே

(7)

கலைமகள்

வெண்மைக் கமல மலர்த்தளியில்
 விண்ணோர் பரவ வீற்றிருந்து
 வேதம் உணரும் திசைமுகற்கு
 வேண்டும துணையா விளங்குகின்ற
 உண்மைப் படிக நிறத்தினளை
 உயரும் வீணைக் கரத்தினளை
 உடுக்கும் வெண்மை யுடையினளை
 உளத்தால் நிலைந்து பரவிடுவாம்
 திண்மைப் புலமைத் திருவருளிச்
 சிலம்பும் உதவி அவளாண்ட
 செயல்கொள் தமிழ்ப் பெருஞ்செல்வன்
 சென்னி நாட்டுத் திருவழுந்தூர்
 வண்மை விளங்கும் வெண்ணைய் நல்லூர்
 வாழுஞ் சடைய வள்ளல்தரும்
 வளத்தால் தமிழ் முடிபுனைந்த
 வள்ளற் சிசுவைப் புரக்க வென்றே

(8)

தூர்க்கை

மணித்தர்கள் புரியும் நல்லறங் கெடுத்து
 வாவர் வாழ்வினைக் குலைக்கும்

வலிமையைப் பெறுவான் கடுத்தவம் உஞற்றி
 வழியலா வழியின்மேற் செல்லும்
 இனத்தராம் அவுண குலத்தினர் மறத்தின்
 ஏற்றமே வளர்ந்திடச் செலுத்தும்
 எருமையி னுருவ மெடுத்தவோர் தலைவன்
 இறுதியைப் பெறுவதன் பொருட்டால்
 இனித்ததன் குணங்கள் எளிதின் மாற்றி
 எறுழவலிக் கோளரி ஊர்ந்தே
 எஃகமும் வாளுஞ் குலமுந் தாங்கி
 யிருஞ்சமர் புரிந்தருள் இறைவி
 சினத்தினில் அருளின் திருவொளி விளக்கும்
 திருவடி முடிமிசைப் புனைவாம்
 செந்தமிழ்ப் புலமைக் கம்பநா டுடைய
 திப்பியக் குழவிவாழ வுறவே

(9)

சத்த மாதர்

வெள்ளிய எகினம் ஊர்ந்தருள் அணங்கு
 விடையினை ஊர்ந்திகொள் மடந்தை
 விருப்புற மயூர மேல்வரும் அரிவை
 மிருவலிக் கஞாழினை உகைப்பாளி
 ஒள்ளிய சிங்க வாகன மங்கை
 உயரயி ராவதத் திறைவி
 உவப்பினால் கழுதுப் பரியுடைத் தலைவி
 யுரைத்தலிவ எழுவரைப் பணிவாம்
 வள்ளியர் வணங்கி வழிபடத் தகுந்த
 வள்ளலெம இராகவன் புகழை
 மாநிலம் அறிய வான்மிக முனிவர்
 வழங்கிய நெறியைநன் கறிந்து
 தெள்ளிய இனிய விழுமெனும் மொழியால்
 செழுந்தமிழ் யாப்பினால் உலகு

தெளிந்திட மழலை மொழிந்தருள் குழவி
திருவுறு வாழ்வடை கெனவே

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்

முன்னையார் இருந்த நல்லிசைப் புலவர்
மொழிந்தன அனைத்தும் உள்ளூற
முறைமுறை பயின்று திசைமுகன் தலைவி
முழுத்திரு அருளையு மருவி
எனையா ளுடையன் இராமனே யென்ப
தியாவரு மறிதிரென் றிசைக்கும
இனியபைந் தமிழன் இரணிய வதத்தை
யேற்குமா றிடமறிந் தமைத்துத்
தன்னையே நிகரு மறைமுடிப் பொருளைத்
தமிழினால் விளக்கிய தலைவன்
சடையப்ப வள்ளல் புகழினை உலகர்
தலையினால் தாங்கவே தந்தான்
மன்னையே மதியாப் பெருமித மனத்தன்
வள்ளலெங் கம்பனைக் காக்க
வளருமுப் பத்து மூன்றொரு கோடி
வானவர் தமைவணங் குதுமே.

2. செங்கீரைப் பருவம்

வந்தனைக் குரியபொருள காசுத்தன் ளனாஉணரும்

மாருதியின் வாய்மொழியினால்

வானவரு மண்ணவரும் வாழவுபெற வந்தருளும்

வள்ளலுரு விளாநநினைவால்

கந்தமிகு கமலநிகர் செங்கனோர் வில்லியவன்

கடவுளரும் முனிவர் இளமும்

கருதரிய வினைமுற்ற உலகினைடை வந்தவன்

கரையிறந் துறு புகழினான்

அந்தநடு வாதியினில் ஆரணங் காட்டலா

அறிவினாக கறிவும் அவனே

அரியதிரி சூலமொடு திகிரிசங் கம்கரகம்

அவைமறைய வெருவில் ஏந்திச்

சிந்தனை நிரப்புவன என்னுபுகல் வண்புலவ

செங்கீரை ஆடி அருளே

செந்தமிழ்ச் செலவமுறு கம்பப பசங்குழவி

செங்கீரை ஆடி அருளே

(1)

கஞ்சமொத் தலர்கின்ற கண்ணுடைய வள்ளல்புகழ்

கவுசிகர்தம வாய்மொழியினால்

காட்டலா காதபொருள் யாஞ் சுவற் கியமுனிவர்

கழறவே உணரா அபான

நெஞ்சமொத் தறியவே தியவிலை முன்செய்த

நெடியதி விளையி றாலும்

நேர்மையுறு நல்லவிலை செய்தநல் விளையாலும்

நீள்நிலத் தவதரித்தான்

வஞ்சமற யான்புரி தவத்தினுற் பெற்றிந்த

வள்ளலுக் கிந்த பலடகா

வழங்கும்பான் அஞ்சஇவன் ஏவலைப் பூணுவா
 மன்னலோ காண யொச
 செஞ்சுடர்த் திருமரபின் வென்றியைப் புகல் விபுத
 செங்கரை ஆடி அருளே
 செந்தமிழ்ச் செல்வமுறு கமரப் பசங்குமுவி
 செங்கரை ஆடி அருளே (2)

பொய்வண்ணா முடன்வந்த மகபதிசெய
 கொடுமையால்
 பொற்மி னொடு கற்பழிந்தே
 புவியிலேர் இகழ்வரும் அகலிகைக் கல்லுருவம்
 பூழிபட் டளவில் எழுவே
 இவ்வண்ணம் நிகழுமிது தாசரதி யேந்தலே
 யினியிந்த ஶலகுக் கெலாம்
 இயலுய்தி வண்ணமே சூயர்வண்ணம் இனியில்லை
 இருளுரு அரககி சமரில்
 மைவண்ணம வென்றுயரு மழை வண்ண
 வண்ணலின்
 வலிமிக்க கையின் வண்ணம்
 மதித்தறிந் தனலிங்கு கால்வண்ணாம் நன் குணாரும்
 வாய்ப்படைந் தேன் என்னாவே
 செய்வண்ண முனிமொழியில்ஐதியருள திருவாய
 செங்கரை ஆடி அருளே
 செந்தமிழ்ச் செல்வமுறு கம்பப் பசங்குமுவி
 செங்கரை ஆடி அருளே (3)

ஈநிலா நல்லறம பார்த்திணைசக் கிணறலன்
 இன்னவட் சிறிநின்றே
 இவ்வண்ணம் ஐதிலேன் நாடகைப் பாவிக்கு
 கரங்குவ தற்ச யெலிலே
 கோறிந் யென்னாவே கோசிகப் பெருமுனிவர்
 கூறுதலு மெய்யு ணர்ந்த

குருமணியின் ஆணையே வேதமாக் கொள்வல்யான்
 கொள்கையிற் பிழை எய்திடேன்
 மாறிலா நெறிசெல்வன் என அமுத மயமாண
 வாய்மொழியின் வள்ளல் சொல்லி
 வழிசெலாப் புல்லர்க்கு நல்லோர்சொல்
 மொழியென்ன
 வலியள் உரம் உருவு செயலைத்
 தேறியே தெளிவித்த கவிச்சகர வர்த்தியே
 செங்கீரை ஆடி அருளே
 சென்னித் தமிழ்க் குரிய பொன்னித்துறைப் புலவ
 செங்கீரை யாடியருளே (4)

வையகத் தலமுழுதும் வறியனே ஓம்புமொரு
 வயலென்ன வோம்புகின்ற
 மன்னிவன் என்னவே தயரதன் புகழ்புனையும்
 வாய்மொழிப் புலவர் மணியே
 கையகத் துறுநெல்லி யங்கனி நிகர்ப்பவே
 காண்டிநீ என்ன அனுமான்
 காசுத்த வள்ளல்தரு கணையாழி யொடுநின்ற
 காட்சியை விளக்கு கவியே
 மெய்யகத் துணர்கின்ற முனிவர்தம் மொழியினால்
 வேந்தனு மனந் துணிந்தே
 மெய்யினுயிர் பிரிவது நிகர்ப்பவே மக்களை
 விடுத்த செயல் சொற்ற அறிவ
 செய்யவளும் நாமகளும் மொன்றியுறு கம்பனே
 செங்கீரை ஆடி அருளே
 சென்னித் தமிழ்க்குரிய பொன்னித் துறைப்புலவ
 செங்கீரை ஆடி அருளே (5)

அம்பியல் விழியின ராயிர மகளிர் தம்
 ஆர்வம் வளர்த்திடவே
 அஞ்சொலின் இளையவர் இருவரும் முனிவர்பின்
 அங்கு புஞ்சுந்தளவே
 வெம்பிய ஷுனலொடு தம்பரி ஷுரைபெயும்
 மிதிழையின வாழ்பவாதாம
 வித்தக விழிகொடு தோளினை கண்டனர்
 வேறுள காண்கிலரே
 அமபுயம் வெனறுள தாளின் விழித்தவா
 அங்கரம நோக்கினவர்
 அவைகளை அன்றியே பிறவுள அவயவம
 ஆய்கில ரெனு மொழியாய
 செம்பியர் திறைபெறு கம்பநல்நாடனோ
 செங்கோ செங்கரை
 தவிய தமிழ்வளர் நாவியல் புலவனோ
 செங்கோ செங்கரை

(6)

ஆடக வரைநிக ராகிய தனுவினை
 அன்புறு முனிவாபிரார
 ஆணையின் எளிதினி ராகவ குலமுதல்
 அமரர் வியப்புறவே
 தேதரு மொளிமணி யாகி இலங்கிய
 சீதை யெனும் பெயர்புண்
 பெல்வியினெழில்கனி சயமர மங்கள்
 சீதள நாண்மல ராம
 ஶடவிழ மானிகை இங்கிது காணொன
 யாவரு மென்றுறவே
 இளிய முகத்தொ டெடுத்தா னொனா
 இயம்பிய நாவலவ
 சேடனு ம்றிவ்ரு சேடியை ய்றிபவ
 செங்கோ செங்கரை

தீவிய தமிழ்வளர் நாளியல் புலவனே
 செங்கோ செங்கிரை

(7)

குமரருள் ஒருவனைக் கொடுகொடு வெனவரு
 கோசிக முனிவர் முனோ
 கோமகன் உளமருள் நிலைமையை யறிதரு
 குருமணி யருண் மொழியால்
 தமரம துடன்வரு பெருமழை தருபுனல்
 சலநிதி யடைவது போல்
 தனயரை யளவறு கலைகளு மடைவுறு
 தருணமி தொ மொழியாத்
 தமரெனு நினைவுறு தயரத னுயர் பொருள்
 தனையறி பெரு நெறியைத்
 தமிழறி புலவர்க ளனுபவ முதுமுறை
 தந்தருள் பைங் குழவி
 அமரரு மடைவரு தமிழமுது அயில்பவ
 ஆடுக ரெங் கிரை.
 ஆரியம் ஓதிய சீரிய நாவை
 ஆடுக செங்கிரை.

(8)

அரியெனு மவனலன் அரனெனு மவனலன்
 அயனெனு மவன் அலனே
 அடுகுல னெனதென நினைவுறு வலியினை
 யடைவுறு வர மடைவே
 உரியன தவமுயல் திறமையு முளனலன்
 உயர்வற உயரு மிவன
 உவமையில் மறைகளின் முதல்நடு இறுதியில்
 உறுமொரு பொரு ளெனவே
 கரியவ னொருபது சிரமுடை யவன்மொழி
 கழறிய வண மெனவே

கவிஞர் த மனமிக மகிழ்வுறு பொருள் தரு
 கம்ப னெ னும் குழனி
 அரியன் வெளிதீனி லமை தரு மொழிவல
 ஆடுக செங்கிரை
 ஆரியம் ஓதிய சிரிய நாவல
 ஆடுக செங்கிரை

(9)

இருவரு மவரவர் எதிருறு மவர்தம
 திதய நுழைந்ததனால்
 இரவியின் மருகனும் எழில்வளர் சனகியும்
 இருமை யிழந்தனரே
 ஒருவரி னொருவரும் ஒருநொடி பிரிவற
 வுததி யெனும் படைமேல்
 உயரிய துயில்கொளு மரி திரு மசளெனும்
 உரிமை மறந்திலரே
 பிரிவறு மவர்பிரி வுணர்தலு மனமுறு
 பிரியம் வளர்ந்திடவே
 பிரிவற மறுவலு மியைவது புதிதிலை
 பெரிய பழம் புணர்வே
 அருமைமை யுணர்வது நெறியென மொழிபவ
 ஆடுக செங்கிரை
 ஆரியம் ஓதிய சிரிய நாவல
 ஆடுக செங்கிரை

(10)

கல்லா திருப்பா ரின்மையினால்
 கற்றற் குரிய துறையெல்லாம்
 கருத்து னூறத் தெளிந்துணரக்
 கற்றார் தாமு மவணில்லை
 சொல்லா லளக்குங் கல்வியினில்
 சுவையை யறியார் ஆங்கில்கலை

தூய்மை விளங்கு கோசலத்தில்
 கரரும் பணிந்து போற்றும்வணம்
 எல்லா மனித இனத்தவரும்
 எல்லாத் திருவும் பொருந்துதலால்
 இல்லார் உடையார் எனப்பிரிந்த
 இருமைத் திறத்தர ரவணில்லை
 நல்லார் நிலமா மருவென்ன
 நலின்று யாடுக செங்கீரை
 நான்மைத் திறமும் அறிகம்ப
 நன்றே யாடுக செங்கீரை

(11)

3. தாலப் பருவம்

வானின் றிழிந்து வரம்புகந்த
மாபூ தத்தின் வைபெங்கும்
மறையின் சிரந்து ஞாயிறெடு
மதியின் கண்ணும் முழுஇடத்தும்
ஊனும் உயிரும் உணர்வும் போல்
உள்ளும் புறத்தும் உள்ள என்ப
உவக்குஞ் சிறுதாய் சூழ்சியினால்
உரிமை இழந்து கோல்துறந்து
காலும் கடலும் கடந்திமையோர்
கருத்து நிறைத்த கழல்வேந்தன்
காண்மின் அறிவின் வளம்படைத்த
கலிகாள எவ்வே கட்டுரைத்தல்
போல்நுண் பொருள்கள் தமிழக்கருளும்
புலவா தாலோ தாலேலோ
பொன்னித் துறையின் புகழ்மலியும்
புலவா தாலோ தாலேலோ

(1)

இராமற் கரசை இனிநல்கி
இடுக்கண் பிறவிப் பிணிகளைவான்
இயற்றற் கரிய தவநெறியை
எண்ண நின்றேன் எனும் இறைமுன்
இராமக் குழவி பெறும் பேற்றை
எவரே அடைந்தார் நின்முன்னோர்
இதுவே கருமம் தருமம் என
இசைத் தே வசிட்ட முனிமொழியால்
வராமல் புனியின் மடங்காமல்
வாழா வாழ்வு பெறஅருளும்

வள்ளற் பெருமான் புகழ்விளங்க
 வருமோர் தமிழர் பெரும்பேறே
 பொராமல் பொறியை வெலஅறிந்த
 புலவா தாலோ தாலேலோ
 பொன்னித் துறையின் புகழ்மலியும்
 புலவா தாலோ தாலேலோ.

(2)

மாலும்அன்ன கணத்தின ஒரு
 வரத முனிவன மொழிக் கிணங்கி
 வாளி யொன்று தொட்டதுவும்
 வலிய பாவி முகமபாத்துக்
 கோல வில்லைக குனித்ததுவும்
 குழுமி இருந்தார கண்டிலரே
 கூற்றின் உருவத் தவனவிடுத்த
 கொடுமை திரண்டு பழுத்ததொரு
 சூலம் அற்று விழுந்த இரு
 துண்டம் எதிரக் கண்டனர்கா
 சொல்லுக் கடங்காத் திறல விரன்
 தொடுக்கும் வாளி வலிமையிது
 போதும் எனவே புகன் றருளும
 புலவா தாலோ தாலேலோ
 பொன்னித் துறையின் புகழ் மலியும்
 புலவா தாலோ தாலேலோ

(3)

தொடுத்த கணையும் வில்லும் உறத்
 தேன்றல் நின்ற நிலைதன்னைச்
 சூழ நின்று விழியிமையார்
 சுரர்போல் மனித்தர் நோக்கிற்ப
 மடுத்த அழகும நாண நுதி
 வைத்த செயலும் நோக்கிலார்

மன்னன் உலகன் கவுசி கரும்
 மயங்கா நிற்க மீ தீலையினில்
 எடுத்த ரெயலை எதிர் கண்டார்
 இற்று விழுந்த ஒலிகேட்டார்
 எதிரில் கடுப்பின் திறமிது என்
 றெவரும் அறியா வகைபுகன்ற
 தடுத்தல் அரிய தமிழ்க் களறும்
 தலைவா தாலோ தாலேலோ
 தமிழ்க் குடியின் தவப் பொலிவாம்
 தலைவா தாலோ தாலேலோ (4)

சுசர்மா நதியைப் புவி யிடையே
 தோன்றப் புரிந்த மரபுடையாய்
 துயர நீங்கி யுவனாக உளம
 துன்றப் பின்னின ஒதுங்கும் இவன்
 அரமா திசையைச் செவியேற்கும்
 அமரர் கோமாற் காயிரங் கண்
 அளித்தே தான் பன்னி அகலிகையே
 ஆகும் எனவே கவுசிகராம்
 வரமா முனிவர் திரு மொழியால்
 வளரும் புகழ்ப்புண் வான்மீகர்
 வழங்குங் கருத்தை உலகுகொள
 வழிநூல் இயல்பின் அமைத்த பெருந்
 தரமா புலவர் சிகாமணியே
 சதுரா தாலோ தாலேலோ
 தமிழ்க் குடியின் தவப் பொலிவாம்
 தலைவா தாலோ தாலேலோ. (5)

நேயம் நிறைந்த கவுதமனார்
 நெருப்புச் சிந்த விளித்தனராய்
 நிலையின் வழுவும் சதமகற்கு
 நெடிய சரமே நிகர் மொழியால்

மேய சாபம் விதித்தருளி
 மிகவும் வருந்தி ஒதுங்கி நின்ற
 மென்மைக் குணங்கொள்ள அகலிகையை
 விலைமா தனையை கருங்கல்லே
 ஆய நிலையில் உழல்தியென
 அளித்த சாபம் இராமபிரான்
 அடியின் துகளால் ஒளியுங்கால்
 றய நெஞ்சில் பிழைப்பில்லாத்
 தாயை அருள்க எனப புகலும்
 தகவோய் தாலோ தாலேலோ
 தமிழ்க் குடியின் தவப்பொலிவாம
 தலைவா தாலோ தாலேலோ

(6)

மலர்மக ன்ருவம் கொண்டு புருந்திடும்
 வஞ்சக வஞ்சியினை
 மதி நுதல் நினதுற எவர்பதி யெதுஎன
 வாய்மொழி பெறவினவா
 மலரவன் மகன்மகன் மகளென இறையவன்
 மனமகிழ் துணைவாது
 வரிசைகொள் இளையவள் என அவள புகல்மொழி
 மதியின் அடைத்தளவே
 நலநெறி உடையவள் அலளஎன உணர்வுறு
 ஞானியர் நாயகனும்
 நரரொடு நிசிரரர் மணவினை துணிவது
 நலமல என மொழியாத்
 தலைமைகொள் உலகியல் நிறுவுதல் புனைபவ
 தாலோ தாலேலோ
 தண்டமிழ் ஓதிய கம்பக் கவிமணி
 தாலோ தாலேலோ

(7)

புகலது புகுகிலர் எலில்வரு நிசிரரர்
 புறமுறும் அண்டமெலார்
 போதம் நிறைந்து மறைந்திட எண்ணிய
 புந்தியின் வன்மையினால்
 அகல்நவர் என்னினும் அககவர் யான்றொடும்
 அமபொடு வீழ்ருவரால்
 அரிய தவம்புரி முனிவர் கேண்மின்றிர்
 ஆரியர் நாமமுழையே
 தகவில தாகிய துன்பம் எனைத்தள
 தவிருதிர் அவையெவையே
 தருமம் துணர்வுற பகலவன் வழிமுதல்
 சாற்றிய மெய்ம் மொழியைச்
 சகமுழு துணர்வுற அருளிய புலமைய
 தாலோ தாலேலோ
 தண்டமிழ ஓதிய கம்பக கவிமணி
 தாலோ தாலேலோ (8)

ஆக்கனை யகிலமம் மாணிவயி றிடமுற
 அவைகளை அடக்கினையே
 அருளொடு காத்தனை யான்புரி வேள்வியின்
 அமபொடும் வில்லினொடும்
 பாக்கியம் எவதென உளமுற நினைதரு
 பான்மையின் வந்தலையே
 பழமறை தேடிய முழுமுதல் அரியன
 பணிகளும் உள்ளனவே
 தேக்கிய மகமுவுற இனியுள் பெரியவை
 சரின் உஞற்றிடலாம்
 தேவர்கள் அவிஉணும் மிதிலைமன் வேள்வியிற்
 செல்லுதும என முழையே

தாக்கியல் கவுசிக முனிமொழி புகல்பவ
 தாலோ தாலேலோ
 தண்டமிழ ஓதிய கமபக் கவிமணி
 தாலோ தாலேலோ

(9)

உலபரில்பல் ஊண்டுகள் உறுகணில் நிற்கவே
 உலகம தாண்டுகளே
 உத்தம புத்திரர் உற்றினர் இனமும
 உய்தவ மாபுரியே
 தலப்பொறை தாங்நதல் தாம்வல மைந்தரைத்
 தந்தருள வெளவியிலேத்
 தகுநெறி முயலுதும என்மனம் உறுமொழி
 தயாத மன்னன்முனே
 நலப்புகழ் வெளவியிலே வருபயன் என்னவே
 நாலாநீரேழிலையும
 நன்குற ஆளவது நிறமுள மைந்தரை
 நரபதி பெறுதி எஞ்ச
 சலத்திலே வெலுமுனி புகன்மொழி தந்தவ
 தாலோ தாலேலோ
 தண்டமிழ ஓதிய காபக கவிமணி
 தாலோ தாலேலோ

(10)

4. சப்பாணிப் பருவம்

அலைகடலின் நடுவண்உறும் அரவுருவச் சயனமிசை
அரிய துயில் வளரு முகில்தாள்
அமரர் கணம்நிசி சரர்கள் புரிகொடுமை உரைசெய
அருளிநொடு செவியினடையா லும்
மலைவுபுரி மசவிரதம அனையஅவர் வரமும்நெடு
மருள்வளரும் வாழவு மடைவே
வலிமை கெட அறிவு பெற மகன்மை கொடு
தயரதலின்

வருதுமென அருளு மொழியை
நிலைமைஉணர் பரிதிசூல குருமுனிவர் தெளிவுபெற
நிறை மொழியின் மொழிய அரசன்
நெடிய நலம உறுவன்என அரிமுகமும் முயல்வனென
நிகழ் சரித மொழி புலமையோய்
தலைமைபெறு கவிஞர்களின் அரசரிமை பெறுதகை
சப்பாணி கொட்டி அருளே
தண்டமிழின அமுத மழை தந்தருளும் கம்பமுகில்
சப்பாணி கொட்டி அருளே. (1)

புண்ணியம் தொடர்கின்ற வேள்விவகை யாவும்
புரிந்து மகிழ் அண்ணல் நின்றன்
புதல்வன்இனி அரசரிமை தாங்கவும் அருந்தவம்
பொருந்துவதுவாக்கும் அடைவே
எண்ணிஇனி யான்புகல்வ தியாதுவது தருமத்தின்
இயலுமொரு மூர்த்தி தானே
ஈண்டையோர் பேறென்ன அவதரித் துளஉண்மை
இனிதுணர்ந் துருகல் அல்லால்

அக்ஷரால் இவன் மண்ணின்மகள் மலர்மகளை
ஆள்கின்ற

வனமதி யென்புகல் வல்யயா
அவனிமன் னுயிர்களுக் குன்னுயிரின் இனியனாய்
அமைவன் எனவே வசிட்டர்
தண்ணாருளி னுல்மொழியும் மெயவிளக் கியபுலவ
சப்பாணி கொட்டி அருளே
தண்டமிழின் அமுதமழை தந்தருளும் கம்பமுகில்
சப்பாணி கொட்டி அருளே (2)

கற்றவரும் மெய்யுணர்வு தருநூல்கள் முறையறக்
கற்றிலா தவரும் இவளைக்
கண்டளவின் உளம்உருகி உண்ணுநர் உயிரினுங்
கருத்து மிகவே மதிப்பார்
முற்றஉல க்கொண்டவரு மனிதர வானவர் தமது
முறைஅறங் காத்தளிக்கும்
மூர்த்தி யிவன்என உணர் தி லென அருளுமாமுனிவர்
மொழிகேட்ட மன்னனவனைப்
பெற்றபெரு நாளிலும் பிஞ்சுகத் தெய்வம்
பிடித்த பெருவில்இறுத்த
பேறுபெறு நாளிலும் மழுவாளி தேதால்வியைப்
பின்னின்று தெரிநாளிலும்
சற்றுவளர் உவகையினன் ஆயினான் எனும் அறிஞ
சப்பாணி கொட்டி அருளே
தண்டமிழின் அமுதமழை தந்தருளும் கம்பமுகில்
சப்பாணி கொட்டி அருளே. (3)

உறுதற் கியவ வ திராமற் கரசென
உரு நறும் எமமுளமே
உரிமைத் தலைமையை நீதுற வுறுதலின்
உழன்மெய்த் துயருறுமே

நிறுவித் தமநிசை உலகிடை ஒளிவிடு
 நின்ருலம் முன்னையவர்
 நெறியைத் தவிர்வதும் நினதுழை நிகழ்வதும்
 நேர்மைய தளவையே
 நறுமெய்த் தமிழினில் உலகியல் நலமுணர்
 நாவல மந்திரிமார
 நன்ருபுகன்றார என்று மொழிந்தருள்
 ஞான சிகாமணியே
 குறிமெய்த் திருவுற அணிவது பயில்பவ
 கொட்டுக சப்பாணி
 குளிர்முத் தமிழுவனர் குணமலி பாவல
 கொட்டுக சப்பாணி

(4)

மாதவ முனிவரை நெஞ்சுற வந்தனை
 வள்ளல் புரிந்தபிணர்
 மன்னரை யாதரம விஞ்ச வணங்கலும்
 வாரி யெடுத்தவனே
 காதலின் மைந்தரை மார்பொடு தழுவிய
 காட்சியை உளருருகக்
 கண்டவர் பேற்றினை புண்மையின் ஒதிய
 கரிசறு மெயற மொழியாய
 நீதியின் மேதினி யானவது தந்துகொள
 நிலையினை நிலையிடவே
 நேய முறுந்தை தோளிரை மார்பொடு
 நேரின் அளந்தனனே
 கோதறு நெறியிது எனமொழி நாவல
 கொட்டுக சப்பாணி
 குளிர்முத் தமிழுவனர் குணமலி பாவல
 கொட்டுக சப்பாணி

(5)

சாலவு மலசினன் மூப்பும் அடைந்து
 தவம்புகு நாட்டமுளேன்
 தகுதிகொள் மைந்தரில் வருபயன் இருமையும்
 தந்தைய ரெய்துவதே
 நீலமெய் யுடன்வரு தருமமெய் உருவுள
 நின்னை அடைந்தனன்யான்
 நெஞ்சு தளர்ந்துற விடுகிலை உரியது
 நேர்மையினே புரிவாய்
 மூலம தாகிய நல்வினை தூண்ட
 முயன்ற தவப்பயனால்
 முறையற வந்தனை நிற்பெறும் யாலினி
 முத்தியின் நெறிசெலவே
 கோலுக வெனஅரை சுரைமொழி நாவல
 கொட்டுக சப்பாணி
 குளிர்முத் தமிழ்வளர் குணமலி பாவல
 கொட்டுக சப்பாணி

(6)

தாதையுரை கடவாத மைந்தரைப் பெற்றுளோர்
 தக்க தவம் உற்றோர் எனத்
 தயரதன் சொல்லியே தாங்கரிய பொறையினைத்
 தருவன்யான் எனவெனது
 தித்தல முடிபுனைக நல்லறச் செங்கோன்மை
 சேர்கஇது வேண்டினா எனச்
 செய்யதா மாரவென்ற கண்ணாண்டும் மொழிகளாற்
 சிந்தையின உவந்துமில்லோ
 காதுலுறு மன்னனமொழி தீதென வெறுத்துமில்ன்
 கைதொழுது தலைவணங்கிக்
 காவலன் தவதேவல் தாங்குவது கடனொனக்
 கருதியப் பணியில் நின்றான்

கோதில்நெறி இதுஎன்ற காரணக் கொடையாள
 கொட்டிஅருள் சப்பாணியே
 கோவணங் கியபுகழ்கொள் நாஇணங்கியபுலவ
 கொட்டிஅருள் சப்பாணியே. (7)

ஊருணிகள் நிறைவுறவும் உதவுநிலை உள்ளபல
 உயர்மரங் கனிதாங்கவும்
 உலகினர்க்குதவுமறை பொழியவுங் கழனிமிடை
 ஓடு நதி புனல் பெருகவும்
 யாருளர் மறுக்குமவர் இணமன்னர் வாய்மையால்
 இராமரை செய்து மகிழ்வை
 இனிதினில் விளக்கிஅருள் மெய்க்கவிஞ சடகோபர்
 இசை விளக்கிய பாவல
 பாரில்உளமன்னுயிர்க் கெனையவா றன்புசெறி
 பண்பினன் இராமன் அவையும்
 பாலாம புரியவரும் அனையவற் கனையராப்
 பரியும் அன்பின் எனையவே
 கூரியநா மதிநிறையும் மொழிகளாற் சொல்லும்
 அறிவ
 கொட்டிஅருள் சப்பாணியே
 கோவணங்கிய புகழ்கொள் நாஇணங்கிய புலவ
 கொட்டி அருள் சப்பாணியே (8)

வரிசை பழுது படாவண்ணம்
 மயிலின் முறைகொள் குலத்துரிமை
 வழுவ எனக்கும் நினககும் ஓலா
 வழியே சொற்றாய் கூலியெனும்
 பெருமை பொருந்து கைக்கேயி
 பெறுதற்கிய திருப்பெறுவாரை
 பிறிதாம் சிந்தை அடைந்த தனைப்
 பிறங்க அமைக்கும் திருக் குறிப்பால்

கரிய அரக்கர் மறத்தாலும்
 கருதும சுரர்கள் அறத்தாலும்
 கருணை நிரம்பு தூ மொழிமான்
 கருணை துறந்தாள எனப்புகன்றாய்
 அரசுத் திருவையு மதியாதாய்
 அறிவா கொட்டுக சப்பாணி
 அமுதத் தமிழ்ப் பெருங்குடியின்
 அரசே கொட்டுக சப்பாணி

(9)

களவற் றுயந்த மனமுடையார்
 கடவுட் செல்வப பேறுடையார்
 கருதிப் புரிந்த தவத்தாலும்
 கருணைத் தேவன் வரத்தாலும்
 பளகற் றுயர்ந்த கைகேயி
 பரிவு தவிர்ந்த வரங்கேட்கும்
 பரிசு பெற்ற இரக்கரிலாப்
 பண்பா ளன்றோ வுலகமேலாம்
 கொளவற்றெனலாய்ப் பரவியது
 குணவா ரிதியாம் இராமபிரான்
 குறைவில் புகழாம் அமுதமெனக்
 குறிக்கும் வாய்மைப் பெருமானே
 அளவற் றகலுந் தமிழ்க் கடலின்
 அமுதே கொட்டுக சப்பாணி
 அமுதத் தமிழ்ப் பெருங் குடியின்
 அரசே கொட்டுக சப்பாணி

(10)

5. முத்தப் பருவம்

பூதலத் தாசுகளை அளவறு சிவாத்தினால்
 பெர்ன்று வித்தனை என்னும்நீ
 புண்ணியச செல்வ நிறையமதங்கி யென்றுலகு
 புகழ நன்னொறியில் வாழ்ந்த
 வேதவித் தாயொரு மேலவர் மைந்தலை
 விரதமும் பூண்டுள்ளனை
 மிக்கதவம்முயலும் உயர் சான்றவர் இயத்தொடு
 விருமபிப் பயின்றாளுள்ளனை
 ஆதலிற் கொல்லுதல்த காதுன்னை யெய்துள்ள
 அம்பிது பிழைப்பதன்புல்
 ஐயவிப் பொழுதிதற் கேற்றதொ ரிலக்கமொ
 ஆகுவநி யாதென்னமே
 கா தலிற் கரியமுகில் அருளுமொழி சொற்றசிறு
 கனிவாயின் முத்தம் அருளே
 கம்ப நாடுடைய ஒரு செந்தமிழ்த்திருவாள
 கனிவாயின் முத்தம் அருளே . (1)

நிதியுணர் அண்ணாலே குறறமவன் மேலதே
 நிருனிந்தருளல் கண்டாய்
 நிலத்தவரும் விண்ணுலகில் வாழாமவர் யாவரும்
 நேயமொடு போற்றுகின்ற
 ஆதியென நிண்ணையான் நன்கறிந் துள்ளவான்
 அலங்கல் பொலி நேரியுடையாய்
 அய்யமதிய மணி சடையன் ஏந்துவில் பெருமகின்
 ஆற்றதுக் கேற்றதொமொ
 யாதுமினி உலகிற் கிடுக்கண்ண இல்லைநீ
 ஈங்கு வந்துளை ஆதலால்

யான் தந்த நின்தனுவு நின்னுடை உரத்தினும்
 கிடன்மையறிவல் என்றே
 காதுசின முடையாம் தங்குமொழி தருபுவ
 கனிவாயின் முத்தம் அருளே
 கம்ப நாடுடைய ஒரு செந்தமிழ்த் திருவாள
 கனிவாயின் முத்தம் அருளே. (2)

வினாகின்ற தனதுபுகழ் வல்லியினை வலிமையால்
 வேரறுத்தவள என்னவே
 மேகலைகள் சிந்திவள கிண்கிணி துறந்தனள்
 வெண்மதியில் உள்ளமறுவை
 அனாகின்ற கைகொடு துடைப்பவளை ஒப்பவே
 அணிநுதலில் உள்ள திலகம்
 அழித்தவள் மணிகலன் அனைத்தையும் சிதறினள்
 அலர்விழிகள் நீர் சொரியவே
 உனாகின்ற நல்லி வீழ்ந்தென்ன, நாடகமயில்
 உறங்கிக் கிடந்த தொப்ப
 உயர்சனகி யென்னுமொரு கமலமகள் நீங்கலால்
 உட்புகுந் தன்வை யெனவே
 உனாகின்ற கோலத்தன் கைகையி நிலைசொற்ற
 கனிவாயின் முத்தம் அருளே
 கம்பநா டுடைய ஒரு செந்தமிழ்த் திருவாள
 கனிவாயின் முத்தம் அருளே (3)

கராமுன் மலையத் தளர்ந் தொடுங்கு
 கரியெய்த் தநநாள் அரவணையில்
 கண்கள் வளரும் பெரு மானே
 காவா யெனவே கதறுதலும்
 விராவி அளிக்கு மெய்ப் பொருட்கும்
 வேதம் அறியாத் தனிமுதற்கும்

மெய்ம்மைத் தவத்து வசிட்ட முனி
 விண்ணும் மண்ணும் மகிழ்பூப்ப
 இராமன் எனவே திருப் பெயரை
 இசைத்தான் என்னும் பொருள்விளக்க
 எழுந்த தமிழ்க் குளக்கன்றே
 இசையின் மகளைப் பணி பூண்ட
 முராரி தொழும்ப திருவழுந்தூர்
 முதல்வா முத்தம் தருகவே
 மும்மைத் தமிழின் சுவையறியும்
 முதல்வா முத்தம் தருகவே. (4)

கரணை மறந்தான் தனக் கிளையாள்
 கரிய மூக்கைக் கடிந்து நின்றான்
 கழியா உரணை மறந் தொழிந்தான்
 கடியும் பழியை அறமறந்தான்
 அரணை வென்றி கொளுங் காமன்
 அம்பின் வலியால் அடைவரங்கள்
 அடைய மறந்தான் சொலக் கேட்ட
 அரிவை தன்னை மறந்திலனை
 சரணை அழுத்து கயிலை யினில்
 சிவனும் உமையும் செவிகுளிரச்
 சிறந்த இசையால் மறை முழங்கும்
 திறலோன் அரக்கன் எனபுகன்றாய்
 முரணை யழித்தோற் கடிமைபுரி
 முதல்வா முத்தம் தருகவே
 மும்மைத் தமிழின் சுவையறியும்
 முதல்வா முத்தம் தருகவே. (5)

பாகத் தொருவன் அடக்கி வைத்தான்
 பதுமத் திருந்த பெண்ணை ணங்கை

பசுமை யிடையில் மறைந் தொடுங்கும்
 பழைய செம்மை எனும் வண்ணம்
 ஆகத் தொருவன் உரிமையினால்
 அமைத்து வைத்தான் அந்தணனே
 அன்புக் குரிய பெண்ண ணங்கை
 அமர்த்தி நாவில் வைத்தனனே
 மேகத்திருக்கும் மின் கொடியை
 வெல்லும் இடையாள் சானகியை
 விருப்பாற் பெற்றால் எங்கவாமோ
 மேவ வைத்து வாழ்தி யென
 மோகத் தயரும் இராவணன் முன்
 மொழிவாய் முத்தம் தருகவே
 மும்மைத் தமிழின் சுவை யறியும்
 முதல்வா முத்தம் தருகவே.

(6)

மையில் நிறைந்த வாட்கண்ணும்
 மயிலே நிகர்க்கும் சாயலுமாய்
 வந்தே என்முன் நிற்குமின்ன
 மாதே தா நீசொல் சிதையென
 மெய்யை அறியாத் தசமுகனார்
 விரும்பி இனையாள் தனைக்கேட்ப
 விரிந்த செந்தா மரைக் கண்ணும்
 வியன்செங் கனியை நிகர்வாயும்
 ஐய சந்தார் திருத்தோளும்
 அழகே எனத்தாள் தடக்கைகளும்
 அந்தார் அகலத் தமைவு முறும்
 அஞ்ச னத்தின் குன்றமென
 வையம் அளந்தான் உருவிளக்கும்
 மணிவாய் முத்தம் தருகவே
 வளவர் நாட்டுப் புலவர் சிகா
 மணியே முத்தம் தருகவே.

(7)

யான் கண்டதுவேவர் பெண்ணுருவம்
 எங்கை நீயோர் ஆணுருவம்
 இயம்பர நின்றாய் நரரும நர்மை
 யிங்ஙன் மாயை மயக்குவரோ
 மான்கண் டனைய விழியினினை
 மறந்தாய் கொல்லோ எனும் அவன்முன்
 மயல் பூண் நினைக்கப் பெண்ணுருவே
 வந்தெங் கெங்குந் தேதான்றுவது
 தான்கண் டணர்தி எனக்கெந்நான்
 தணியா வின்னல் இதுதந்தான்
 தளர்ந்தே அந்நான் முதலாகத்
 தலியேன அவனைக் காண்கின்றேன்
 வான்கண்டனையான் எனுமவன்சொல்
 வகுத்தாய் முத்தம் தருகவே
 வளவர் நாட்டுப் புலவர் சிகா
 மணியே முத்தம் தருகவே.

(8)

எயிலை உடுத்த இலங்கையினை
 இனிதின் ஆண்ட இராவணன் தான்
 இனையாள் புகன்ற சீதையினை
 இதயச் சிறையில் முனர்வைத்தான்
 குயிலை வென்ற மொழியினைப்பின்
 கொணர்ந்து வனத்துச் சிறையிட்டான்
 கொடியான் அரக்கன் எனுங் குறிப்பைக்
 குறைவில் மந்தேதாதரி மொழியால்
 உயிரை அரக்கன் இழக்குங்கால்
 ஒருவன் வாளி உட்புகுந்தே
 உள்ளச் சிறையில் அவள் நுழைந்த
 ஒவ்வாக் காத லொழித்த தெனச்

செயலை விளக்கும் நினைவுடைய
 செல்வா முத்தம் தருகவே
 செழிக்கும் பொன்னித் திருவழந்தூர்த்
 தேவா முத்தம் தருகவே.

(9)

வாயின் இதழும் நாசியொடு
 வளருந் தனமும் அவர் கோய்ய
 மடந்தாய் நிற்பாற் றுறை என்னை
 வழங்கா யென்றும் இராவணன்முன்
 எய வுரைக்கும் சூர்ப்பணகை
 எவர்க்கும் எழுத வொண்ணாத
 இராமன் என்னும் இளைகுறொடும
 இயைபுற் றிருக்கும் எழிலுடையாள்
 வேயின் இடத்துத் தேவா கொண்டாள்
 மின்னில் மருங்குல் தனைப் பெற்றாள்
 விமலப் பொன்னின மேனியினாள்
 விளைத்த தெனவே விடையிறுக்கும்
 தீய மொழிகள் நயம்படுத்தாம்
 திருவாய் முத்தம் தருகவே
 செழிக்கும் பொன்னித் திருவழந்தூர்த்
 தேவா முத்தம் தருகவே.

(10)

6. வாரானைப் பருவம்

கண்ணே வேண்டு மெனில் ஈயக்
 கடவேன் உள்நேர் ஆவியினைக்
 கருதி வேண்டில் நினதன்றே
 கரிய விடமே நிகர் விழுகொள்
 பெண்ணே வண்மைக் கேகயர் கோன்
 பெறுமோர் மாநே பெறுவாயேல்
 பெரிய மண்ணே கொளவாய் நீ
 பிறிதொன் றுளதை மறந்தொழிவாய்
 எண்ணென் வாய்மை தந்தொழிந்தேன்
 இனியான் அதனை மாற்றுகிலேன்
 இருளும் பேயும் இரந்தக்கால்
 இரங்கும் நீயே இரங்காயோ
 உண்ணாய் உயிரை எனும் அரசன்
 உரைசொல் பெரியோய் வருகவே
 உயர் வொப்பில்லாக் கம்ப நல்நா
 டுடையாய் வருக வருகவே.

(1)

நின்மகன் ஆள்வான் நில மெல்லாம்
 நீயும் இருந்தே இனிதாள்வாய்
 நிகழ்த்தும் வாய்மை உரை குன்றேன்
 நின்னை வேண்டி இரக்கின்றேன்
 என்மகன் என் கண் என்னுயிரே
 எல்லா உயிர்க்கும் நன்மகனே
 இளமைச் செல்வன் கோசலநா
 டிறவீர் திருக்கும் வரநல்காய்
 புன்மைகள் எண்ணென் மெய்யெயென்
 புகழை அழிக்கும்நிலை கண்டேன்

புதல்வன் கானம் புகுவானோல்

பொன்றல் தவிரேன் இன்றளவும்
உன்மகன் அன்றே ஈனும் வாய்மை
உரைப்பாய் வருக வருகவே
உயர்வொப் பில்லாக் கம்பநல்நா
டுடையாய் வருக வருகவே.

(2)

இரந்தான் அரசன் மொழி நின்ற

இன்னுரை கொள்ளான் முனிவெஞ்சான்
எழுந்தே வளரு மரம் போலும்
இரக்கம் அறியா நெஞ்சகத்தாள்
வரந்தா என்றேன் வாய்மையினால்
வழங்கும் வரத்தைத் தவிர்கென்றல்
மன்னா மரபுக் கழகாமோ
மடியா அறத்தின் திறமாமோ
கரந்தான் என்றே பழிபூணும்
கருத்தே கொண்டாய் எனினும்பான்
கடிதில் பெறுந்தீ வசை பாரேன்
கழறும் வரமே பெறுவானென்று
உரந்தா னுடைய அரசி உரை
உரைப்பாய் வருக வருகவே
உயர் வொப்பில்லாக் கம்பநல்நா
டுடையாய் வருக வருகவே.

(3)

பொன்னி ளமை மேனியொடு மணியிசமை கால்

செவிகள்

பொற்புற அமைந்து வருமான்
பூஞ்செடிகள் இடைநின்று துள்ளிவினையாடி அயல்
புல்மேய்ந்த காட்சி கண்டு
தன்னிளமை இயல்பினால் அதுதருக எற்கென்று
சானகி உரைத்து நிற்கத்

தகுவர்குண நன்குணரும் இனையபெரு மாள்அது
 தகாதென்று சொல்லும் அளவிற்
 பன்னரிய கோடிவுகை மன்னுயிர் பரந்தநிலை
 பார்த்தறி தல்வல்லா நிலை
 பசும் பொன்னுனி யன்னங்க னோர்ஏழு முன்னாட்
 பிறந்த கதை கேட்டு நிலையோ
 தன்னிலைமை ஆய்க எறும் வள்ளல் மொழி
 சொற்றனமுமும்
 தண்ணமுத கவி வருகவே
 தாசரதி படிவமுறு தேசுபெறும் உளமுடைய
 சாசுவத கவி வருகவே. (4)

தயிர்கடையும் மத்தென்ன உலகெலாம் நலிகின்ற
 சம்பரற் சாய்த்த நாளில்
 தக்கவுடல் நியென்றும் ஆவியான் என்னவும்
 சாற்றுமுரை உண்மையன்றோ
 செயிர்ப்புகுதல் இல்லாத நெஞ்சில்நோய் நின்னாரை
 திறம்புவதும் என்னை கொல்லோ
 செங்கதிரின் வழிவந்த தயரதப் பெயர்கொளும்
 மெய்யகோர் மெய்யின் அரரசே
 உயிர்தவிர நீள்நிலத் துடலைவிண் ஏற்றினார்
 உணர்விலாக் கூற்றினார் தாம்
 உஞற்றும் வினை தக்கதே தா நெறிஉணரும் அமரரே
 உரைமீன் நீர்என்றெ ருவைதான்
 சயிலமது பெருகருளிபோல உருகிய செய்தி
 சாற்றி அருள்கவி வருகவே
 தாசரதி படிவமுறு தேசுபெறும் உளமுடைய
 சாசுவத கவி வருகவே. (5)

அரியதவம் முயல்கின்ற நன்னெறி சிதைத்தலால்
 அஞ்சினம் அரக்கர் தம்மை

ஆண்டருள்க எம்மைஎன முனிவர்கணம் வேண்டவே
 அவர் தமக் கன்பராகிக்
 கரியவொளி செய்ய எழில்மேவும் இருமாரராக்
 காசினியில் வந்த அவரைக்
 கணைதொடும் தனுவலார் யாவரும் நிகர்க்கலார்
 கடவுளருள் மிக்க மூவர்
 தெரியவரும் இவ்விருவர் நிகரென்னை ஓதினுஞ்
 செமமைரிலை ஒவ்வொருவரே
 தேவரம் மூவரையும் ஒப்புறுவ ரென்றுறுதி
 செப்புமஒரு தூர்ப்பணைக் கொல்
 தருபுலவ காரணக் கொடையாளன் மரபின்வரு
 தண்ண முதகவி வருகவே
 தாசரதி படிவமுறு தேசுபெறும் உளமுடைய
 சாசுவந கவி வருகவே.

(6)

காலைத் தொடரும் காளையர்கள்
 கமலச் செங்கண் இராமனெனும்
 கரிய செம்மல் வில்லொன்றால்
 கடிவை மூன்றில் அழிந்தசெயல்
 உரலைப் பொருந்து தாமுகன்முனா
 உரிமைத் தங்கை புகன்றவணம்
 உயருஞ் சுவையிற் புனைபுலவ
 உறந்தை புக்கும் புகழ்ந்தோழர்
 வானைப் புகழை அழியாத
 வாழ்வைப் பெறுவாரா துரிழ்மொழியில்
 வள்ளல் சடையன் பெயர்விளங்க
 வகுளா பரணர் செயன்மீளிரப்
 பிரமா சருதி எனப்பொழியும்
 பெருமான வருக வருகவே
 பிறங்குங் கமப நாடுடைய
 பெருமான் வருக வருகவே.

(7)

மஞ்சை நிகர்க்கும் ஓதியினுள்
 மழையை வென்ற கருங்குழலாள்
 வளர்ப்பு சொக்குங் கழல்இணையாள்
 வருசெம் பவள நிகர்விரலாள்
 அஞ்சொல் அமுதக கடலிடையே
 அள்ளிக் கொண்ட சுவையுடையாள்
 அவளகண் கஞ்ச வதவத்தே
 ஆழ்ந்த கடலிற் பெரியளன
 வஞ்ச வஞ்சி சூர்ப்பணகை
 வாயால் விளம்பி யிராவணனார்
 மனமும் நினைவும் அறிவுமெலாம்
 மயங்கப புரியு மொழிவலவ
 பிஞ்சம் அமுதாம் தமிழ்மயிலின
 பேறே வருக வருகவே.
 பிறங்குங் கம்ப நாடுடைய
 பெருமான் வருக வருகவே.

(8)

தோளின் எழிலைச் சொல்லுவனே
 சுடரும் முகமீ துலவிவரும்
 தொழில்புண் வாளை விளம்புவனே
 சுமக்கும் வல்லைப் புகழுவனே
 மீள நினைந்து திகைப்பதல்லால்
 விளம்பும் ஆற்றல் படைத்துளனே
 விபுதர் பெருப்பேர் அமுதாதி
 விளங்கா நின்ற திருமகளை
 நாளை அரசே நிகாண்டி
 நன்றே தெளிதி நாறுரைக்கின்
 நலமும் குணமும் திருவுருவும்
 நயமும் வருமோ எனுகொடியாள்
 கோளை விளககும் புலவதமிழ்க்
 சூலத்தின் தவமே வருகவே

குருகூர்ப் பெருமா னடிபரவும்
குளிர்நா ஷடையாய் வருகவே.

(9)

தலையின் மீது மகுடம் எனத்
தாங்கி உன்னை அரம்பையர்கள்
தனியே வணங்கி ஏவல் செயத்
தகைசால் நிலைமைதனில் வைப்பேன்
அலையல் எனவே கரம் குவிக்கும்
அரக்கன் மொழிக்குச் செவிபொத்தி
அழகின் கடலாம் காகுத்தற்
கமைந்த ஷரிமைக் கற்பேனைப்
புதுநாய் அவியை வேட்டதெனப்
புகன்றாய் இதுநீ புவியினிடைப்
பொன்றும் உயிர்க்கா இற்பிறப்பைப்
போக்கத் துணிவார் உளரேயோ
குலேதி பாவி எனுஞ் சனகி
குணஞ் பொல் வாயான் வருகவே
குருகூர்ப் பெருமா னடிபரவும்
குளிர்நா ஷடையாய் வருகவே.

(10)

7 அம்புலிப் பருவம்.

பொருவரிய அமுதொழுகு கலைகளால் விண்ணில்
 புலவருக் கின்பம் அருள்வாய் [உறை
 பொழியும் வெண்ணிலவைநீ யுள்ளினுக் குணவெனப்
 புரிவினொடு நல்கு கின்றாய்
 பொருவிநற் துயர்தமிழின் அமுதமய கலைகளால்
 புலவருக் கின்பம் ஊட்டி
 புகழென்னு நிலவினால் உயிரிடைப் புள்ளெலாம்
 பூரிக்க வாழ்பவன் இவ்வன்
 கருமுகிலில் இடைவந்து விண்ணவந் தொளிர்கின்ற
 காட்சியுளை நீயும் இவனே
 கரியமுகில் உளம்வந்து காட்சிதர மண்ணில்வளர்
 கவிமுடைய குழவியாவன்
 அரிளுருவன் இவன் இன்னை ஆர்வமோ டழைத்த
 அம்புலி ஆட வாவே [ஓரல்
 அன்புரால் இதயமுள் கம்பநா டுடையனொடு
 அம்புலி யாடவா வே (1)

செடிகொடிகள் ஆதியாம் பயிரின் வகையுலகிற்
 செழிக்கவே உதவி புரிவாய்
 திரைகளொடு கடல் பொங்கி ஆவாந்தம் எய்தவே
 செயவல்ல புகழாளன் நீ
 நெடிய நாள் கண்ட தாழ்வு எனுமோர் பெருப்பயிர்
 நிலைக்கவே யேர் பிடித்து
 நிறைவு பெறு தமிழர் குடிவாரி மகிழ்வெய்தவரு
 நேயமே உள்ளாரா இவ்வன்
 படியினிடை உளர்காரா விண்ணாள்பபா யிவ்வன்
 புரவின் அளந்து நிற்பான்

புலபிறப் புடையைநீ ஒருபிறப் பினனிவன்
 பரமனை யடைந்த பெருமை
 அடிமையிலும் நிகருடையை யாதலால் இவனோடும்
 அம்புலி ஆடவாவே
 அன்புசால் இதயமுள கம்பநா டுடையனோடும்
 அம்புலி ஆடவாவே. (2)

கலைகள் பதினாறினால் பெருமிதங் கொண்டுநீ
 காயமெங்கும் திரிபவன்
 கருதுமறு பானான்கு கலைகளால் வீறிடயர்
 ககன வெளி திருவன் இவனோ
 நிலைகள் தடுமாறுவதும் வளர்வதும் தேய்வதும்
 நினக்குண் டிவன் தனக்கோ
 நிலையாய நிலை உண்டு தேய்வின்றி வளரும் ஒரு
 நித்தியச் செல்வம உண்டு
 மலைகள்தொடு முகில் களால் நினதொளி
 மறுவினால் அயர்தலும் உளாய் [மழுங்குவதும்
 மலைவில்லொடும் முகிலினால் வளர்ஒளியன்
 மறுவிலா வள்ளல் இவனோ [உளமலரில்
 அலைதல்அற வினையாடி மகிழும்நினை வுள்ளதேல்
 அம்புலி ஆட வாவே
 அன்புசால் இதயமஉள கம்பநா டுடையனோடும்
 அம்புலி ஆட வாவே. (3)

திருமகளை உரமுடைய திருமாலின் இதயமவரு
 செயலுனக் குள்ள தென்னால்
 திருமகளும அரியும்வரும இதயமுளன் எனும்ஒரு
 செருக்கிவற் குண்டு கண்டாய்
 அரியமுனி எத்திரியின் விழியின்எழு பெருமையால்
 அதுகண்ட என்ன நினையின்

அமுதமுளி மாறன்உரு விழியினும்உளத் தும்உறும்
 அறிவன் இவன் என்றுணருவாய்
 திரைசெழு பயோததியின் மதனம்உற எழுகின்ற
 சீர்மையுளை என்னும் நிலைவேல்
 திருநிறை தமிழ்க்கடல் கடைந்து வரும் அமுதாய்
 செல்வனிவன் என்ப துணர்வாய்
 வருபெருமை எய்தநிலைவுளதெனில் அழைக்குமுனம்
 வருக அம்புலி வருகவே
 வஞ்சம்அறு நெஞ்சம்உள காபனெடு விளையாட
 வருக அம்புலி வருகவே. (4)

இந்திரர்க் காரமுதம் நல்கலால் உடல்தேயும்
 இயல்புளாக் குண்டு கண்டாய்
 இலியதமிழ் ஆரமுதம் நல்கியும் தேய்கிலா
 ஏற்றம்உளன் இவன் உணருவாய்
 தந்திரக் கடலினெடு தானவர் எதிர்த்திடில்
 தாங்குதிற மலை நிலைககே
 தந்திரக் கடல்பலவும நாவினால் சூழவியே
 தான்கடந் தேறுவன் இவன்
 சந்திரப் படிவமஉறு செங்கநிரின் உதவியால்
 தோன்றும் ஓளிஉருவர் உடையாய்
 சந்திரப் பெயர்உரிமை பூணாமவன் உளமுறத்
 தோன்றும் ஓளிஉடையன் இவனே
 மந்திரத் திருமலையை அறியும்இவன் அருகிலே
 வருக அம்புலி வருகவே
 வஞ்சம்அறு நெஞ்சம்உள காபனெடு விளையாட
 வருக அம்புலி வருகவே. (5)

தன் தமிழ் மருந்தினால் மெய்யில்உறு பிணியெலாம்
 தக்க நெறி போக்க வல்ல

தன்வந்தரி இவனென்ப் துண்மை யென்றறிதியே
 தண்நிலவு பொழியும் மதியே
 அண்டருக் கமைமருத் துவரென்ன உலகுசொலும்
 அவராலும் நீங்கிலாதே
 அருள் தவிர்ந்தொருவன் இடுசாபத்தின் நிலைய
 தவலத்தின் ஆழ்த்து கயநோய் [டைந்
 கண்டளவில் விழியினால் கருணையொடு தீர்த்துணைக்
 காத்தருள வல்லவன் இவன்
 கம்பத்தில் நின்றொரு சிங்கத்தை யும்சிரக்
 கம்பமே செய்ய வைத்தான்
 வண்டர்படி மகிழ்மாறர் தொண்டனொடு விளையாட
 வருக அம்புலி வருகவே
 வஞ்சமறு நெஞ்சம்உள கம்பனொடு விளையாட
 வருக அம்புலி வருகவே. (6)

நறுமுத் தமிழில் சுவைசெறி பாடலை
 நாளும் அறிந்திடலாம்
 நவிலற் கருமெய்ப் பொருள் தரு மேதரு
 நான்மறை ஒதிடலாம்
 பெறுதற் கரியன நல்வினை செய்து
 பிறப்பும் ஒழித்திடலாம்
 பிறையில் சிறுகுறு பீழை யொழிந்துயர்
 பெருமைபும எய்திடலாம்
 அறமுற றறியப் பெறுருவை யாமெனில்
 அவனித் தலமிடையே
 அடையப் புரிவொடு முயலுதி தமிழரை
 அடிமை கொள்பவன் அருளால்
 மறுவில் தவிரத் தவமுடை யாய்எனின்
 வா அம்புலி வாவே
 வளமுத் தமிழ்ப் புலவனொ டாடுக
 வா அம்புலி வாவே (7)

ஆழ்மைக் கடலிடை ஒளியற விழுவதும்
 அயலுறு பரிதியினை
 அடைவின் இறந்தனை ஒளிபெறு சிறுமையும்
 ஆய்ந்து தெளிந்தகையேல்
 வீழ்வைத் தருவினை தவிர்வுற இயல்பினில்
 மெய்யொளி பெறுவினையை
 விழைவொடு நாடுதல் வேண்டுவ தெனாவர்
 விண்டு விளம்பிடுவார்
 காழ்வைத் துளகடு வினைகளை வேரொடு
 களைவது வல்ல கழல்
 கருதிய நெஞ்சினான் அருளசெயில் ந்பெறு
 கதியை நினைந்திடுதி
 வாழ்வில் கிளருதி தாழ்வைத் தவிருதி
 வாஅம புலி வாவே
 வளமுத் தமிழ்ப் புலவனொ டாடுக
 வாஅம புலி வாவே.

(8)

பழகற் குரிய குண நலன்கள்
 பயிலப் பயில் அறிகிற்பாய்
 பாவ விளையின் மிகக் கொடியை
 பசிய கிளியின் மொழியிழற்றும்
 அழகிற் சீறந்த தாரையினை
 அமர குருவின் பள்ளியினை
 அறத்தைத் துறந்து நெருங் கிளையே
 அகில உலகிற் பழிபடுவாய்
 விழுவிற் பொலியுந் திருவழந்தூர்
 விபுதன் இவனமுன் வருவாயேல்
 விளம்பும் இராம மந்திரத்தால்
 வினைகள் கழல நலம் பெறுவாய்

அழகற் கன்பன் அழைக்கின்றான்
 ஆட வருவாய் அம்புலியே
 அமுத கவியாம் கம்பனெனும்
 ஆட வருவாய் அம்புலியே.

(9)

நெலியில் நடந்து விசும்பி விடை
 நிலவைப்பொழிந்து பலர்க்குதவும்
 நினைவும் அழியா நெடுவாழ்வில்
 நிலைக்கும் கருத்து நினக்குளதேல்
 குறியின் மடங்காப் பரம பொருளைக்
 குணத்தால் ரெயலால் அகத்துணர்ந்து
 குறையா வாழ்வு கொடுப்பதற்கும்
 குலவும் சிறப்பைக் கெடுப்பதற்கும்
 பொறியுன் ரெயலை மாற்றுதற்கும்
 புலமை படைத்தான் சினவாமுன்
 பொருக்கென் நெழுந்து புறப்பட்டே
 புலியில் வரவே மனங்கொள்வாய்
 அறிவின் செல்வன் அழைக்கின்றான்
 ஆட வருவாய் அம்புலியே
 அமுத கவியாம் கம்பனெனும்
 ஆட வருவாய் அம்புலியே

(10)

8. சிற்றிற் பருவம்

தும்பிக் குழாத்தில் சுற்றிவரு
சுற்ற முடையான் வில்வலவன்
துயரால் அழியும் மனத்தன்பன்
சொரியும் கண்ணீர் அருவியினான்
அம்பித் தலைவன் குகப் பெருமான்
அவணிக் கிழத்தி தவநோற்றும்
அரசர் நின்னை அடைந்திலளே
ஐய விஃதோர் கொடுமைஎன
வெம்பித் தொழவே அமுதமொழி
விளம்பும் கரிய திருஉருவின்
வேதப் பெருமான் புகழ் புணையும்
விஞ்சைப் பெருமான் அலையருகே
செம்பிற் சிவக்கும் மணல் தொகுக்குஞ்
சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே
திருவில் பொலியும் திருஅழந்தூர்ச்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

பொய்யிற் பொருந்து முறை யில்லேம்
புகுந்த புகலும் வனமேயால்
புரிகுற் றேவல் செயவல் லேம்
புகுவாய் எம்மூர் எம்மரசே
கையில் பிடித்த தனுவுடையேம்
கானும் உளதே வினையாடக்
கங்கை உளதே புனலாட
கண்ணு தினை தேன் உணவுளதே
உய்யப் பெருவேம் எங்குடியில்
உவப்போ டொருநாள் வைகுதி யென்

ஹரைக்கும் குகலுக குள ஹருகும்
 உயர்வு கொடுத்த கவிவலவா
 செய்யத் துணியேவம் தரளத்தால்
 சிறியேந் சிற்றில் சிதையேலே
 திருவில் பொலியும் திரு அமுந்தார்ச்
 செல்வா சிற்றில் சிதையேலே

(2)

உள்ளம் உருகி உரைக்கின்றான்
 உவமை யில்லாப் பண்புடையான்
 உவங்கும் முறையால் விடைதருதல்
 உரிதே யென்னக் காருத்தன்
 கொள்ள அரிய பொருள் கொடுக்கும்
 குணஞ்சால் புலிதக் குழவி விடைக்
 குறிப்பின் விளங்கும் பொருள் தெளிந்து
 குறுக மிள்வன் சில நாளில்
 கள்ளம் அறியாய் உண்மை யெனக்
 கருணைப் பெருக்கால் உரைத்த மொழி
 கவியில் கவின அமைத்தருளும்
 கம்பக் களிற்றும் போதகமே
 தெள்ளும் மணலால் அமைக்கின்ற
 சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே
 திருவில் பொலியும் திரு அமுந்தார்ச்
 செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

(3)

நெறிகள் அமைக்கும் நெறி வல்லேன்
 நெடிய காலில் நடந்தடியேன்
 நெடி இனிய கனி காய்கள்
 நேயம் உறவே தரவல்லேன்
 உறையும் இடமும் அமைவிப்பேன்
 உண்மை நொடியும் பிரியகிலேன்

உடலும் பகைவர் விலங்குகளால்
 உறுகண் உளவேல் உயிர் கொடுப்பேன்
 பெறுதல் உரிய பேறு பெறப்
 பெருமான் அருள்க ளனுங் குகனைப்
 பேணத் தகுந்த தொண்டர் குழு
 பிறங்க அமைக்கும் பெரும்புலவ்
 தெறுதல் வேண்டா அன்பினுற்
 சிறியேன் சிற்றில் சிதையேலே
 திருவில் பொலியும் திரு அழுந்தூர்ச்
 செல்வா சிற்றில் சிதையேலே

(4)

அன்ன தொளும்பன் உரை கேளா
 அமல வள்ளல் காசுத்தன்
 ஐய நால்வர் முனம் இருந்தேம்
 அன்பால் ஐவர் உளராணும்
 என்ன துயிரை அனையாய் நீ
 இளவல் இவனே உனக் கிளையான்
 இவனான் கொழுந்தி யானுரிமை
 இளையுந் துன்பம் வரில் அன்றோ
 மன்று மின்ப மடை கின்றோம்
 வாழும் நாட்கள் பலவுளவே
 வருநாள் இணங்கி வாழ்வம் என
 வழங்கும் மொழிகள் தருபுலவ்
 தென்னர் பணியும் திருவடியாற்
 சிறியேன் சிற்றில் சிதையேலே
 திருவில் பொலியும் திரு அழுந்தூர்ச்
 செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

(5)

அங்கு நிறைந்த கிளைகாவற்
 கமைதி பொருந்தி உளன் உம்பி

அரிய வனத்தில் துணைபுரியும்
 அதற்கும் உம்பி இருக்கின்றான்
 இங்கு வளர்ந்த கிளைகாவற்
 கென்னைத் தொடர்ந்து நீ வரினே
 யாரே உளர் காண் உரை செய்யாய்
 இனியோய் இவரே என்கிளைஞர்
 பொங்கு துயரின் அழுந்தாமே
 புரப்பாய் இதுவென ஏவலெனப்
 புகலும் பெருமான் கருணைமழை
 பொழியும்கற்ப மழைமுகிலே
 தெங்கு மலிந்த நிலத்தினிலே
 சிறியேம் சிறையில் சிதையேலே
 திருவில் பொலியும் திரு அழுந்தார்ச்
 செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

(6)

மேவ அரிய கானகத்தின்
 மிதிலை மன்னன் தவப்பேற்றின்
 மென்மை பொருந்து மலர்ப்பதங்கள்
 மெல்ல நடந்து வந்தனவே
 தாவில் குணங்கள் தவம்புரிந்து
 தனையே அடையப் பிறந்த என்றன்
 தம்பி கரங்கள் இலை குழையால்
 சாது சமைக்கும் திறம் பெற்ற
 யாவை யாதும் இலாதவர் கட்
 கியையா என்ன இராமபிரான்
 இமையோர் பெருத இன்னமுதின்
 இசைத்த மொழியை அருள்புலவ
 தேவர் வணங்கு நின் கழலால்
 சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே
 திருவில் பொலியும் திருஅழுந்தார்ச்
 செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

(7)

கழுகின் வேந்து தனக்கமையும்
 கடனை இயற்றி உயிர் கொடுக்கும்
 காட்சி கண்டு மனம் உருகிக்
 கண்ணீர் பொழியும் விழியினனும்
 அழுத பெண்ணைத் தரிமையினால்
 அரக்கன் கவர்ந்து செல்லுகையில்
 அவனைத் தடாது கண்டிருந்த
 அமரர் உலகும் திசையுடெலாம்
 பழுது படவே கனை தொடுத்தும்
 பவனன் துணைகூடக் கொடுப்பனெனும்
 பரமந் கமைந்த அறிவு ரையைப்
 பண்பு நிறைந்த சடாயு சொல்லச்
 செழுமை வளர்க்கும் மொழிவல்ல
 சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே
 திருவில் பொலியும் திருஅழுந்தூர்ச்
 செல்வா சிற்றில் சிதையேலே.

(8)

கரிய கடலைத் தொட்டனரே
 கங்கை புவிக்குத் தந்தனரே
 கான வேங்கை மானினொடு
 கலந்து பயிலச் செய்தனரே
 பெரிய குணங்கள் பிறங்கும் அவர்
 பிறந்த குலத்தின் பிறப்புடையேன்
 பெறுதற் கரிய பெண் அணங்கின்
 பீழை அகற்றும் வலியிலனாய்
 அரிய அரக்கன் புரிவினையால்
 அவலக் கடலில் அழுந்துகின்றேன்
 அளியேன் என்னும் இராமன் மொழி
 அமுது நிகர்ப்பத் தருபுலவ
 திரிய உணரா எமது செயல்
 சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே

திருவிற் பொலியுந் திருஅழுந்தூர்ச்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே

(9)

அமர மன்னன் துயர் தவிர்க்க
அவுணர் தலைவன் தலைதடிந்த
அரசர் பெருமான் மதலையொ
அடைந்தேன் வில்லும் சுமந்துள்ளேன்
குமரர் கடமை நெறி துணிந்து
குடையோ டமையு முடிதுறந்து
கொடிய காணம் புகுந்துள் ளேன்
குடியில் உயர்ந்த சனகியெனும்
தமரை இறந்த தனிக் கொடியைச்
சமுக்கன் இரதத் தெடுத்தொழியத்
தளர்ந்து சாம்பி அயர்கின்றேன்
தகவோ வென்னும் இராமன் மொழி
திமிரம் அகற்றத் தருதமிழ்
சிறியேம் சிற்றில் சிதையேலே
திருவில் பொலியும் திருஅழுந்தூர்ச்
செல்வா சிற்றில் சிதையேலே

(10)

9 சிறு பறைப்பருவம்

வாய்மையொடு மரபுநிலை காத்தலுக் கெண்ணி இசை
மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
மைந்தன்என வந்துமுனை பரதன்முன் தோன்றி
மகிமையும் அடைந்து நின்றாய் [வரும்
தீமைபிறர் செய்யாது காப்பது துணிந்தநீ
செய்த செயல் தீங்கில்லைபோ
தேவிபுரி துயரினால் கோவியல் தருமநெறி
சிதைவுறச் செய்த வேந்தே
நாமமது பழிசெய்த நாட்டிலொடு கருமமும்
நணுகிஇக் காட்டில் ஒன்றும்
நன்குசெய்தனை யென்னும் வாலியின் பழியுரைகள்
நயமுறச் சொற்றகவிஞ
சேய்மையுறு புகழ்பூண்ட காரணக் கொடையாள
சிறுபறை முழங்கி அருளே
தேவர் குரு கூரர் புகழ் நாவினமலி பாவலவ
சிறுபறை முழங்கி அருளே (1)

உம்பிஉயிர் கொள்ளாதல் துணிந்தனை மதத்தினால்
உருமையைக் கற்பழித்தாய்
உலகவியல் நன்குணரும் அறிவுள்ள மன்னன்நீ
ஒவ்வாத செயல் செய்தனை
எம்பியென இனியனம என்னருகு வந்துதன்
இடுக்கண்கள் களைக வென்னும்
என்றாழின் மைந்தன்நின் தம்பி இமையவரறிய
என்னுயிர்த் துணைவன் ஆனால்
நற்பியடை அன்பர் துயர்போக்கி அருள்புரிவதென்
நற்குலப் பணியாதலால்

நாண்உனது மார்பிடைச் சென்றுபுகு கணையிலே
 நன்மூய்ந்து தொட்டேன் எனும்
 செம்பதும் விழியுடையன் அருள்கண்ட செல்வனோ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே
 தேவர்குரு கூரர்புகழ் நாவின்மலி பாவலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே (2)

கொற்றவர்கள் பலரிதான் நின்உறவு கொண்டெனைக்
 கொல்லத் துணிந்த எம்பி
 குலாமறிதல் தேற்றுத சிற்றிவச் செயலகையைக்
 குறைவற விளக்கி விட்டார்
 வெற்றரசை அவனெய்தி வீட்டரசை யானெய்த
 விட்டுநின்றான் அறிவிலார்
 வேண்டுவதும் எம்பெரும நினனுழையில் ஒன்றுளது
 மிக்க நெறி அறிவின்மையால்
 குற்றமுறு தயவினை இவறியற் நிடினுமே
 கூற்றமென எவன்மேல் விடும்
 குறிப்பினிற் பிழையாத புகழியினை அவனருகு
 கோத்தெய்தல் தவிர்க்க நீயே
 செற்றருளின் யாவருளர் எவ்வாலி மொழி புகல்வ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே
 தேவர்குரு கூரர்புகழ் நாவில்மலி பாவலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே (3)

தாமரையின் விஞ்சும் எழில் வதனமது சாய்த்தான்
 தனுநெடுந் தரையில் ஊன்றித்
 தாரையோடு வருமகளிர் முகமதியம நோக்காது
 தரைமகளை நோக்கி நின்றே
 மாயியர்களா குழுவின்வரு மருமகளை நிகரும்அவ்
 வள்ளல் இனையோனை வாலி
 மனைவியாங் கற்பரசி மைந்ததின் பாதமெம்
 மனைவரப் பெற்றபேறு

பூமியிடை வாழ்பவரும் வாலவரும் எய்தரிய
 புண்ணியச் செல்வம அனரே
 பொங்கிவரும்நின இலாங் கண்டுநும் படைஞரிவர்
 போதரவும் அஞ்சுகின்றார்
 சேமமுற அருள்புரி எனும் அவள் சொல் தருபுலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே
 தேவர்குரு கூரர்புகழ் நாவின்மலி பாவலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே (4)

ஆர்கொல்லிவ் உரை சொற்ற தகையர் என
 அருள்வரச் சிற்றமஃகி [உள்ளத்தின்
 அருந்ததிக் கற்புடைய தாரைமுகம் நோக்கியே
 அன்னையரை நினைவு கூர்ந்து
 வார்படுங் குயவரையின் மணியணிகள் பூணுது
 மங்கலக் கோலம்மாற்றி
 வருகின்ற இவரென்னை ான்றஇரு தாயரையு
 மாணுவர் எனக்கருதியே
 சோர்கின்ற இலையபெருமாள் மணத் தூய்மைநிலை
 சொல்லத் தொடங்கி மெல்லத்
 தூமொழிகொள் தேவியிலை நாடுபணி புரிவதாச்
 சொற்றது மறந்த வேந்தைத்
 தேர்கவென அருள்வள்ளல் ஏவியது மொழிபுலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே
 தேவர் குருகூரர்புகழ் நாவின்மலி பாவலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே

வெண்மைதரு பகைமாற்றி அரசுநிலை யிட்டனும்
 வீரலையை நனகுலாருவார்
 வெய்யபோர் வாலிவலி மாற்றியதோர் கணையுடைய
 வீரநீர் துணைவேண்டலிர்

உம்மையிவர் இகழ்வர்எலில் ஒருநொடியில் வாழ்
 உத்தமக் கற்பரசியை [வழிவர்
 உலகெங்கும் நாடிவரு துணைவேண்டி வந்துநீர்
 உதவியஃதிவர் புரிவரே
 தம்மைஉயர் நிலைவைத்த தகையினர்க் குதவுவினை
 தன்னின்இவர் செல்வமெல்லாம்
 தம்முயிரி னோடழிய விட்டிடினும் அதுபெருமை
 தருமென்று தாரைசொற்ற
 செம்மைசெறி மொழிகளை விளக்கவரு நாவலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே
 தேவர்குரு கூரர்புகழ் நாவினமலி பாவலவ
 சிறுபறை முழக்கி அருளே

(6)

பெரியநல் ஒளிபெறு பலவித மணியமை
 பித்தியின் பத்திகளிற்
 பெருமைய நிழல்களின் இடைவரும் அனுமனைப்
 பெட்டிநு நன்மொழியால்
 கரியனும் வெளியனும் செய்யனும் ஆகவே
 காட்டுவன் அதன் இயல்பால்
 காணுதற் கெளியனும் அரியனும் ஆயவன்
 களிவுறும் உளமஉரைபுடா
 அரிமுயலும் அழகனை அவனநிகா வுறுமொன
 அருமையின் மொழிபுலவா
 அழகிய மலர்தொறும் மதுதெரி அளியென
 அவன்வரு நெறிபுகல்வோய்
 முருகனின் வளர்வுறு தரிமுறி புலவ
 முழக்குக சிறுபறையே
 முத்தமிழ் அரசென முடிபுனை கம்ப
 முழக்குக சிறுபறையே

(7)

கண்டலன் மீளுவன் என்றெனை அன்பொடு
 கருதும் இராகவனோ
 கவிசூல நாயகன் எனதியல் நன்குணர்
 காதலின் வன்மையினால்
 கொண்டனன் மீளுவன் என்றெனும் யானொரு
 கோளும இழைத்திலனே
 கொடியனை யாவது பற்றினன் வாய்வழி
 குருதி பெருக்கிடவே
 பெண்தனி நாயகி எங்குள்ள காட்டுதி
 பேயனையாய் எனவே
 பேசவும் வைத்திலன் எம்பெருமான் அருள்
 பெற்றும் இழப்பலென
 முண்டகன் அறிவுறு கவிபுகழ புனைவ
 முழக்குக சிறுபறையே
 முத்தமிழ் அரசென முடிபுனை கம்ப
 முழக்குக சிறுபறையே.

(8)

மெய்த்திரு வாழ்வில் மேவுக என்லினும்
 விட்டனை செல்கெனினும்
 மெய்தெளி நெஞ்சற இன்பொடு துன்பினை
 வேற்றுமை யின்றெணியே
 சித்திரம் ஒன்றில் அலர்ந்து விளங்கிய
 செங்கம லத்தினையே
 செம்மையில் நோக்கும் முகங்கொளும் நாயகன்
 சீர்மை நினைந்துருகும்
 பத்திலி சாங்கி பண்பினை நன்குசொல்
 பாவல பைந்தமிழால்
 பாரவர் வாழவுற ஏரியல் எழுபது
 பாடிய நாவலவ
 முத்தியின் வாழ்வு விளங்குக என்லா
 முழக்குக சிறுபறையே

முத்தமிழ் அரசென முடிபுனை கம்ப
முழக்குக சிறுபறையே.

(9)

மேருவை உருவவும் விண்ணது பிளக்கவும்
விரிபுவ னங்கனையே
வேரற நூறவும் வேண்டுவ தென்னினே
வில்லின் நுழைந்தளவே
ஆரியன் அம்புகள் வல்லன என்ப
தறிந்தும் அயர்த்தனையே
அஞ்சினை ஆதலின் அன்றெனை மானினொ
டற்றம் அறிந்தடைவாம
வீரமும் வலிமையும் நிறையொரு பறவையின்
விளிய இருந்தனையே
விண்ணவன் வாளினில் வென்றனை யீங்குனை
வீரதையுள்ள னையோ
மூரியை எனவனை மொழிதரு நாவலன்
முழக்குக சிறுபறையே
முத்தமிழ் அரசென முடிபுனை கம்ப
முழக்குக சிறு பறையே.

(10)

10. சிறுதேர்ப் பருவம்

மும்மையாம உலகங்கள் முறைமையால் தருபணியின்
 முயல்கின்ற முதல்வனுக்கு
 முதல்வனொன் மறை சொல்லு மெய்யறத் துணையாய்
 ழுர்த்தியின் தூதற்கி
 அம்மையே அத்தனே அருள் நிலையம் என்னாயான்
 ஆர்வமுற உயிர் தந்தனே
 அருளறம் பூண்டதின் உதவிக்கு மாருக
 அளியள் யான் பெய்வதுளதோ
 இம்மையே மறுமையினில் எய்துமின் பெய்தவே
 இசையினொடு வாழ்வித்தனே
 யான் தவக் கற்புடையள் என்னில்கீ இன்று போல்
 என்றுமே வாழ்வாய் எனச்
 செம்மையால் அனுமலை சீதை அருள் புனைபுலவ
 சிறுதேர் உருட்டி அருளே
 திருமேயு குருகூர் அருள்பாடு திருவாய்
 சிறுதேர் உருட்டி அருளே. (1)

இருங்கடலை இத்துணை சிறியதோர யாக் கையிலை
 எங்ஙனம் தத்தி வந்தாய்
 இயற்றிய தவத்துதவி உள்ளதோ சித்தியோ
 என்று சாண்டி வினாவவே
 சுருங்கும் இடை நின் உரிய துணைவன் இருநாய்தான்
 தோன்ற ஷணர் நெஞ்சமுடையோர்
 தொலைவரிய மாயைப் பெருங்கடல் கடந்தெளிது
 சொல்லற்ற நிலையுறுதல் போல்
 கருங்கடலை என் வலிமை ஒருசிறிதும் இன்றியே
 காலிற் கடந்தேன் எனக்

கவிஞரினும் அறிவுமிகும் அனுமனது பணிவுமொழி
 கட்டுரைத் திரு செல்வனோ
 திரும்பரிய பெருவாழ்வு நாவினல் தருபுலவ
 சிறு தேர் உருட்டி அருளே
 திருமேவு குருகூரர் அருள்பாடு திருவாய
 சிறுதேர் உருட்டி யருளே. (2)

இலங்கை என்ன வெற்பிளிடை நற்பெரும் தவமுள்ள
 இறைவியைக் கண்டேன் அலேன்
 இற்பிறப் பரியபொறை கற் பென்னும் முக்குணமும்
 எழில்நடம் இயற்றல் கண்டேன்
 வலங்கை என் உடன் வந்த உட்பி மெய்யன்பினால்
 வளைந்த ஒரு சாலையின் கண்
 வாய்ப்புடைய மாதவஞ் செய்ததவ மாந்தையல்
 வாழ்கின்ற வாறு கண்டேன்
 கலங்க உலகினை வாட்டு தசமுகனை மரபினொடு
 கனலியின் அழிக்கவல்ல
 கற்பினுக் கணியாய தேவியினை யடியனேன்
 கண்களாற் கண்டே னெனச்
 சிலம்பும்உரை அனுமன்தன் வாயினால் பொரிபுலவ
 சிறுதேர் உருட்டி அருளே
 திருவாய மொழிப் புலவர் பொருள் தேரியற்கவிஞ
 சிறுதேர் உருட்டி அருளே. (3)

கோனகரம் முழுவதுவும் நின்னுடைய கொற்றமும்
 குலவும்உல கன்னை ஆய
 கோர்சனகன் மகள்கற்பின் வெந்ததென அறியாது
 கோட்டிடை இருந்து வாழும்
 வானரஞ் சுட்டதென நெஞ்சுறத் துணியும்இது
 மாட்சியோ சூழ்ச்சியாமோ
 மானுட மடந்தைதவம் மீனுடை நெடுங்கடலின்
 வாழுகர். ஈ தழியவே

தானமையும் என்றுமுனம் யாம்அறியும் வாய்மை
[மொழி

தன்னையும் மறந்து நின்றும்
தானவரின் மிக்ககன கந்தனையும் அன்றுதெறு
சத்தனிவன் என வீடணன
தேன்அனைய மொழிகளை அளந்துதரு செவ்வாய
சிறுதேர் உருட்டி அருளே
திருவாய் மொழிப் புலவர் பொருள் தேரியற்கவிஞ
சிறுதேர் உருட்டி யருளே. (4)

சேதயினை நீட்கவே தேவரொடு மாணிடவர்
தீங்குற அடர்த்த கொடிய
செயலுடை இராவணனை மரபினொடு மாய்க்கும்வினை
தேடி உறு விரதம இதுவே
வேதியர்கள் அபயம் என அன்று நான் ஓதிவரு
மெய்மமை மொழி பழுதுபடுமோ
மிக்கதா யினும் ஆக அல்ல தாயுனும் ஆக
வேறென்றும் எண்ணல் ஒல்லேன்
ஆதலால் அபயமெனும் மொழிகேட்ட அளவினே
அளித்துளேன் அபயதானம்
அன்பினால் கூறுவன கூறினீர் நீவிரென்
றடைக்கலப் பெருமை சொற்ற
தீதகல் இராமன் மொழி ஓதியுரு கனிவாய
சிறுதேர் உருட்டி அருளே
திருவாய் மொழிப் புலவர் பொருள் தேரியற்கவிஞ
சிறுதேர் உருட்டி அருளே. (5)

அயர்வுற் றனை இனிஆள் என வந்த
அனைத்தும் மருத்தின் முனே
அழிவுறு பீகையின் விளிவது கண்டனை
யாதலின் இன்று செல்வாய்

செயலுற் றனையெனில் நாளை அடைந்தனை
 தேர்வுறு போர் புரிவாய்
 தீதகல் மெய்ம்மை அறத்துணை இன்றியே
 தேவரும் வெற்றி பெறார்.
 மயர்வுற் றொருசிறை யிட்டுள மங்கையை
 வந்திவண் விட்டனையேல்
 வாழ்வினில் வாழுதி அன்றெனின் மாறுதி
 வஞ்ச அரக்க வெல
 உயர்வுக் குரியவன் வாயமை விளம்பி
 உருட்டுக சிறுதேரே
 உலகப் புலவருள் உயர்வுக் குரியன்
 உருட்டுக சிறுதேரே.

(6)

நீருறு கோல நிகர்ப்புறு வாழ்வினை
 நிலைஎன நச்சிளனை
 நெடிது வளர்த்தமர் புரிசென விட்டவன்
 நினைவு சிதைந்திடவே
 காருறு மேனியன் அடியினை கூடு
 கருத் தொடும்அங் கடையேன்
 கா,தல வென துயிர் துயரறு நிலையது
 கருதினை யாமெனினே
 நேருற அருளுரு உடையதொர் பொருளினை
 நீ அடை கென் றுரையா
 நேயம் விளக்கிய குடநிகர் காதினன்
 நிலைமை புகன்ற ருள்வாய்
 ஊரென உலகினை உடையவ கம்ப
 உருட்டுக சிறு தேரே
 உலகப் புலவருள் உயர்வுக் குரியன்
 உருட்டுக சிறு தேரே.

(7)

குலம்புரி பாவ வினைப்பய னாய
 கொடும்பழி தேடிபுளம்

கோபம் எழுந்திடின் மூன்றுலகங்கள்
 கொளுத்தும் இலக்குவனே
 வலம்புரி ஆழிகொள் மால்படை நின்ற
 வலஞ்செயும் மேலவனை
 மற்றினி வலியன யாவுள எந்தை
 மனத்து மயக் கொழியா
 நலம்புரி நெஞ்சொடு சானகி நங்கையை
 நாயகர் பால் விடுத்தி
 நன்னெறி ஈதொ இந்திர சித்து
 நவீற்றிய நீதி மொழி
 உலம்புரி தோளினன் முன்சொல்லு நாவன்
 உருட்டுக சிறுதேரே
 உலகப் புலவருள் உயர்வுக் குரியன்
 உருட்டுக சிறுதேரே.

(8)

போர்மகள் கலைமகள் புகழ்மகள் எனும்இவர்
 புரிவொடு தழுவுறவே
 போகம் அடைந்துயர் வாழ்வின் இருந்தனை
 போதம் இழந்தனையே
 சீர்மகள் திருமகள் தேவரும் அறிவரு
 தெய்வக் கற்புடையார்
 சிதைனும் பெயர் மாமகளைப்பெறு
 திமை நினைந்தனையே
 பார்மகள் தழுவிய உரனொடு வீழந்தனை
 பாவ வினைப்பயனால்
 பழியி நிழிந்த இராவண என்று
 பகர்ந்தருள் வீடணனால்
 ஓர்மகள் செம்மை உணர்த்திய நாவன்
 உருட்டுக சிறுதேரே
 உலகப் புலவருள் உயர்வுக் குரியன்
 உருட்டுக சிறுதேரே.

(9)

எண்ணில கோடி இராமர்கள் எண்ணினும்
 இன்னாருள் நினனிகரோ
 இன்றவன் வந்திலன் எண்ணினும் நாளை யுள்
 எய்துவ துறுதியரோ
 புண்ணிய மெய்யை நிகர்ப்புறும் நின்னுயிர்
 போக்க நினைந்தனையேல
 புவியொடு வாணுறை உயிர்கள் அழிந்தொழி
 புதுமை விளைந்திடுமே
 பெண்ணியல நிறையுறு சனகியோ டிளைவவன்
 பினர்வர வயந அடைவோன்
 பேசிய வாயமொழி நின்னுழை யுள் தது
 பினறுதல் புரிநிலன் என
 ஞெண்ணுதல் கோசலை உரை நவில் கமபன்
 உருட்டுக சிறுதேரே
 உலகப் புலவருள் உயர்வுக் குரியன்
 உருட்டுக சிறு தேரே.

(10)

அஞ்சலை காதலன் அரியனை தாங்குற
 அங்கதன வாளமுடன
 அருகுற வெண்குடை பரதன் எடுத்திட
 அழகமை வெண்கவரி
 வஞ்சலை அற்ற சுமித்திரை யின்றருள்
 மைந்தர் இரட்டுறவே
 மகிழ்வுறு சாகி யருகிலில் ஓங்குற
 வள்ளல் இருந்தருள்
 விஞ்சிய கொடைபொழி சடையனநல் மரபினர்
 வேண்டினார் தந்திடலும்
 வேத வசிட்டனும் மாமணி முடியிலை
 வேயந்தான் என்றருளி
 உஞ்சிடு நெறியிலை ஓதிய கம்பன்
 உருட்டுக சிறுதேரே
 உலகப் புலவருள் உயர்வுக் குரியன்
 உருட்டுக சிறுதேரே.

(11)

1118 94.8111

Jmb. 176

K1616

آخری درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
لی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ یومیہ دیرانہ لیا جائیگا۔

வி ற லி வி டு து து

ஆசிரியர் :

சதாவதானம் சரவணப் பெருமாட் கவிராயர்

பதிப்பாசிரியர் :

ராய, சொ.

இந்நூல் சிற்றின்ப சம்பந்தமாக எல்லை
கடந்து சென்றிருக்கின்றது என்பது
உண்மையே. ஆயினும் கடவுளைப்பற்றி இந்
நூலில் காணப்படும் பக்தி ததும்பும் வரிகள்
மயிர்க்கூச்சை உண்டாக்குகின்றன.

கலிகோ ரூ. 3 0 0

சாதா ரூ. 2 8 0

புதிய நூல்கள்

காதற் பாட்டு ராய. சொ.	3 0 0
டில்லி செங்கோட்டை விசாரணை கா, திரவியம்	3 0 0
காந்தீய வழி ராஷ்டிரபதி ஆச்சார்ய கிருபளானி	2 12 0
விழவி விடு தூது ராய. சொ.	2 8 0
பிரிட்டிஷாருக்கு எனது வேண்டுகோள் காந்திஜி	2 8 0
கவிதைக் கதாப்பம் "ஸ்ரீவன்"	1 6 0
மகாத்மா காந்தியின் வாழ்க்கையில் ரசமான சம்பவங்கள்	1 8 0
கம்பன் பிள்ளைத் தமிழ் நா. கனகராஜ ஐயர்	1 0 0
வைத்திய சாஸ்திரம்	(அச்சில்)
உயிர் நிலைக் கலை இலக்கணம்	,,

இலக்கியப் பதிப்பகம்

காரைக்குடி

